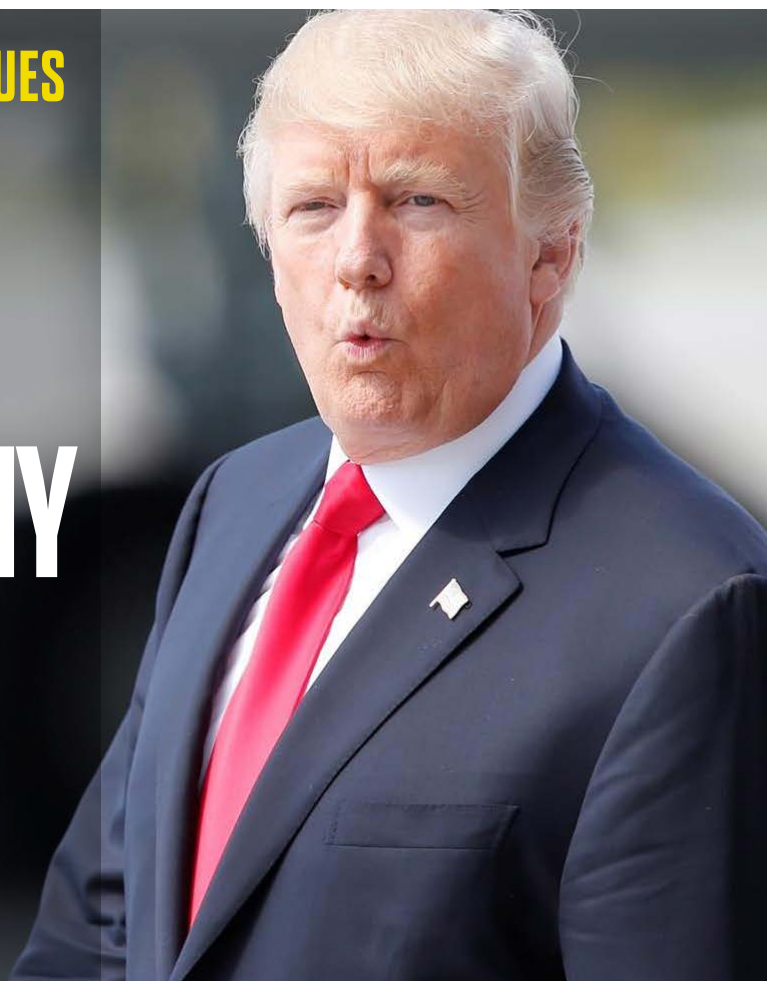

- ⊕ **Gastronomia:** Fira del Fesol a Santa Pau
- ⊕ **Festivals:** El FLIC potencia la creativitat dels més menuts
- ⊕ **Cultura:** Manresa, Capital de la Cultura Catalana del 2018

MENTIDES, INSULTS I POLÈMIQUES

EL MÓN SOBREVIU AL PRIMER ANY DEL XOU DE TRUMP

ENTREVISTA GERARD GÓMEZ DEL MORAL DIPUTAT ERC

‘Cal obrir una etapa de negociació i trobar una solució política’

ANÀLISI Comença la legislatura del parlament català amb més dones de la història

MAIL OBERT DE MERCÈ IBARZ Miró i la Dama de Warka

MIRÓ I LA DAMA DE WARKA

MERCÈ IBARZ

Figura femenina sumèria de l'Edat del Bronze Mitjà (2000 – 1500 aC). vw

L'exposició a la fundació de Montjuïc és una mostra excel·lent del que devem a la Mesopotàmia. S'acaba aquest diumenge

El setembre del 2003 va ser desenterrada d'un hort de Bagdad la Dama de Warka, un dels tresors artístics més antics, d'uns cinc mil anys. Havia desaparegut del Museu Nacional de l'Irac l'abril d'aquell any, durant la invasió nord-americana, quan el museu va ser saquejat. La Dama de Warka, que els occidentals anomenen la Mona Lisa sumèria, és una escultura d'uns vint centímetres, d'ulls ametllats grossos i oberts, que es conserven negres, sense parpelles. La representació és harmoniosa i geomètrica. Porta el nom de la ciutat que avui es diu Uruk, on es va inventar la primera escriptura, la cuneïforme, de signes. Joan Miró tenia penjada a la paret del seu estudi de Palma, a Son Boter, una foto de la dama. Els ulls d'aquest primer retrat femení conservat en la memòria artística del planeta apareixen sovint en l'obra mironiana. Un Miró d'arrels sumèries, que fins ara no havíem vist així.

Quantes coses que se li deuen, a la civilització mesopotàmica, moltíssimes. A l'Irac actual que viu en una postguerra que continua sent una guerra. Aquelles terres van veure nèixer l'escriptura, i també tantes formes més de l'expressió. Els

Quan el 1924 el britànic Howard Carter descobreix la tomba de Tutankamon la repercussió gràfica li donarà abast mundial entre les classes lletrades i també doncs els artistes

Quedi la dama incorporada als nostres ulls. Gràcies també al ciutadà de Bagdad que va conservar-la enterrada al seu jardí

artistes moderns, que fa un segle veien com es descomponia el món europeu a causa de la Gran Guerra, buscarien consol i recer a continuació en les formes més antigues del passat. Ja ho havien fet abans de la guerra amb l'art africà, però quan el 1924 el britànic Howard Carter descobreix la tomba de Tutankamon la repercussió gràfica li donarà abast mundial entre les classes lletrades i també doncs els artistes. La fotografia i els cartells donen a conèixer al públic les descobertes de les missions arqueològiques, amb l'objectiu d'aconseguir recaptar fons privats per a les seves excavacions.

Però la majestuosa antiguitat egípcia va eclipsar les troballes sumèries, de la Baixa Mesopotàmia, l'actual sud de l'Irac. No van entrar al Louvre i al Museu Britànic fins als anys trenta llargs. Són petites, de gran simplicitat. Les van descobrir i valorar els surrealistes. Miró sempre va recordar les sales del Louvre on més temps s'havia passat buscant-hi inspiració: les sumèries.

Aquella cultura colonial que excavava en les colònies i se n'emportava als propis museus i galeries d'art les troballes i restes del passat va donar lloc a un nou imaginari entre els artistes occidentals. En gran mesura, és l'imaginari que més commou encara. Com quan veus reaparèixer una llavor que feia temps que semblava seca. El que devem a l'Irac es pot veure en l'exposició a la Fundació Miró de Barcelona. Si no l'heu vista, aquest diumenge 21 s'acaba.

Hi tornaré per veure com lliguen, en una mena de continu al llarg de milers d'anys, les figuretes sumèries i les escultures de Miró. Per admirar els signes de l'escriptura-dibuix de diversos artistes, ja sigui el belga Michaux o el surrealista argentí Batlle Planas (nascut a Torroella de Montgrí el 1911, per cert que encara sense entrada a la Viquipèdia). Acaronar amb la mirada –no es pot fer amb les mans, als museus, llàstima– les escultures de Barbara Hepworth i de Henry Moore, els dibuixos de Giacometti i les pintures de De Kooning. Tantes altres obres que configuren un passeig íntim entre el passat remot i el present. Amb el pertinent recordatori final, àcid: la guerra destructora. Ho recorda el belga Francis Alÿs amb un vídeo, *Untitled, Mosul, Iraq, 31 Oct 2016*. S'hi veuen les mans de l'artista intentant pintar, sense aconseguir-ho, davant d'una concentració de tancs i soldats que en algun moment se'l miren malament.

Un altre aspecte de Miró reneix amb aquesta expo, gràcies a les investigacions del curador, Pedro Azara, que ha remogut els arxius mallorquins on havia anat a parar la foto de la Dama de Warka que Miró tenia penjada a l'estudi en una paret que Català-Roca va retratar. Quedi la dama incorporada als nostres ulls. Gràcies també al ciutadà de Bagdad que va conservar-la enterrada al seu jardí per retornar-la al Museu Nacional de l'Irac. 🇮🇶

GERARD GÓMEZ DEL MORAL

‘Cal obrir una etapa de negociació i trobar una solució política’

Entrevista al diputat d'ERC i secretari de la mesa d'edat en la sessió constitutiva del parlament

ROGER GRAELLS

Gerard Gómez del Moral (Barcelona, 1989) és un dels dos diputats més joves del Parlament de Catalunya. Diputat de Junts pel Sí i ara d'Esquerra Republicana, després de la renúncia del conseller Carles Mundó, dimecres va ser secretari de la mesa d'edat per segona vegada, després d'haver-ho estat també el 2015. Parlem del moment polític actual, de la inversió, de com ha d'actuar el govern, de la repressió i de l'1-O i de la relació entre el jovent i la política. Gómez del Moral rep VilaWeb en un despatx d'ERC al parlament, en una àrea que encara conserva el cartell de Junts pel Sí.

—Dimecres, el parlament va tornar a l'activitat després de gairebé tres mesos i de la victòria de l'independentisme el 21-D. Quines sensacions vau tenir?

—Una sensació d'excepcionalitat. Comença una nova legislatura, però som en un estat d'excepció. La primera fila —la del govern— era buida. Això no havia passat mai. Tarradellas va presidir la primera sessió constitutiva del parlament des del final de la dictadura. Coses que eren possibles fa quaranta anys, ara no ho són. A més, hi ha cinc diputats a l'exili i tres a la presó. La sensació d'anormalitat política no la podem normalitzar ni minimitzar.

—Coneixeu personalment el nou president del parlament, Roger Torrent?

—No el coneixia gaire fins que vaig començar al parlament la legislatura passada. Hem compartit moltes estones i és una persona a qui tinc molta estima personal i polític. És evident que generacionalment connectem. És una persona molt ferma i molt compromesa, però també amb molta cintura i mà estesa. És molt solvent i està molt preparat. Les seves intervencions i la seva feina, com la feta a la comissió de l'operació Catalunya, ho demostren. Estic molt content per ell perquè crec que és un bon perfil per a ser al capdavant d'una institució tan important com el Parlament de Catalunya.

La repressió s'incorpora en l'imaginari col·lectiu, però això no vol dir que es normalitzi ni que s'hagi de tolerar

No dubto que ens posarem d'acord, ens hi juguem molt. Va de tot, ens juguem totes les institucions i tot l'autogovern

—Heu repetit per segona vegada a la mesa d'edat com un dels dos diputats més joves. Torrent és el president més jove del parlament. Creieu que comença a haver-hi un relleu generacional?

—Crec que els últims anys sí que hi ha hagut una tendència bastant gran a rejuvenir la política. O més aviat de relleus. Fins no fa gaire, la majoria de polítics venien de la transició i eren personalitats del país, gent que tenia trajectòries llargues. És veritat que aquesta última dècada hi ha hagut un relleu, crec que és positiu perquè demostra que els partits i les idees tenen continuïtat. Això ha comportat un canvi de tarannà, hi ha més complicitat entre les persones joves dels partits.

—Els partits es resisteixen a aquest relleu? Hi ha un tap generacional?

—Crec que hi ha diferències. Crec que a Esquerra Republicana no hi ha taps, perquè quan Oriol Junqueras va ser elegit president era una persona jove, d'una edat similar a la de Roger Torrent ara. Si agafem els casos de Joan Puigcercós, Josep-Lluís Carod Rovira i Ernest Benach, també eren joves quan van presidir el partit o el parlament. Però crec que en alguns partits sí que ha passat. És veritat que Iniciativa, i ara l'espai dels comuns, també ha tingut lideratges joves. Crec que això avui en dia ha canviat a tots els partits i que la mitjana d'edat de la política s'ha reduït bastant.

—La mesa ha estat un dels focus de la repressió de l'estat espanyol. Dels independentistes, no repeteix ningú. Aquesta repressió pot condicionar l'actuació de la nova mesa?

—La repressió s'incorpora en l'imaginari col·lectiu, però això no vol dir que es normalitzi ni que s'hagi de tolerar. La repressió existeix i l'hem patida. És un factor present, però no ha de coartar la llibertat d'iniciativa dels diputats ni del parlament per a poder debatre i parlar de tot. Això és el que ha fet la presidenta Forcadell i el que es va comprometre a fer en Roger Torrent.

—El parlament investeix Puigdemont, però el Tribunal Constitucional espanyol ho suspèn. Quin és el següent pas?

—Hem d'actuar amb intel·ligència col·lectiva. Necessitem tenir president i govern per a recuperar les institucions. Mentre no recuperem el govern, veiem el senyor Millo fent conferències de premsa parlant en nom de la Generalitat de Catalunya. Això fa mal, perquè és un desprestigi per a la democràcia, el PP és l'última força del parlament. La nostra prioritat és invertir Puigdemont, però també recuperar les institucions i ser fidels a la voluntat popular de les urnes.

—La repetició de les eleccions és l'última possibilitat?

—Per a mi, aquesta possibilitat no existeix. No hauria de ser a la llista de possibles situacions. Seria dolent per al país i per a tothom. Anar a unes eleccions comportaria mig any més del senyor Millo governant Catalunya. No ens ho podem permetre, ni la ciutadania no entendria de cap manera que nosaltres mateixos perpetuéssim el 155.

—Si el Constitucional suspèn la investidura però Junts per Catalunya insisteix en Puigdemont, la situació queda blocada.

—I per això ens caldrà molta intel·ligència col·lectiva. Entenc que Junts per Catalunya insisteixi que Puigdemont ha de tornar a ser investit president, i ho comparteixo. Ell tenia un programa molt clar i va ser la primera força independentista el 21-D. Hem de treballar per a això, però també per tenir govern. Perquè sense govern és molt difícil tot, tot. No dubto que ens posarem d'acord, ens hi juguem molt. Va de tot, ens juguem totes les institucions i tot l'autogovern. No tinc dubtes que trobarem el deslligador i la solució al problema.

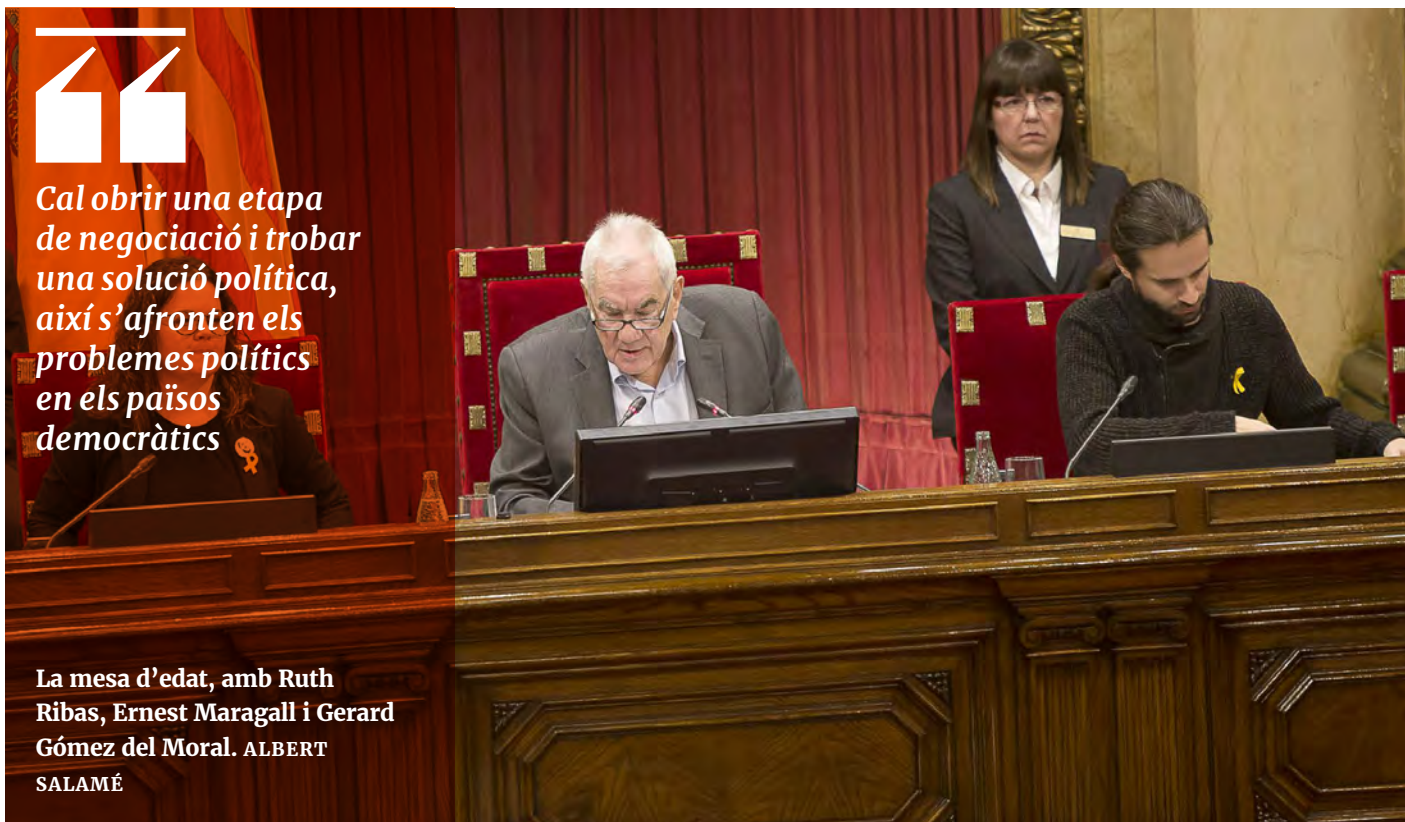
—L'opció del doble govern que va proposar ERC, un a l'interior i un a l'exili, és vigent?

—Sens dubte és una de les possibles solucions. Crec que el president Puigdemont ha de tornar a ser president. I

Cal obrir una etapa de negociació i trobar una solució política, així s'afronten els problemes polítics en els països democràtics

La mesa d'edat, amb Ruth Ribas, Ernest Maragall i Gerard Gómez del Moral. ALBERT SALAMÉ

haurem de trobar una solució perquè això pugui compaginar-se. Una possibilitat pot ser un govern tècnic o instrumental i també un govern a l'exili o de representació a Brussel·les. Pot ser una sortida, una solució. Crec que això forma part de les possibilitats que hem de pensar entre tots.

—Quin paper han de tenir els quatre consellers que són a Brussel·les?

—El que ells decideixin. Des del meu punt de vista, han de tenir-ne un, de paper, sense cap mena de dubte. Caldrà parlar-ne amb ells i trobar l'encaix en què se sentin més còmodes. Són persones que han estat molt importants i que ho han de continuar essent en el mapa que surti dels acords entre les forces republicanes.

—Seria positiu un govern de concentració que inclogués la CUP?

—Crec que això s'haurà de parlar amb ells. No cal tancar cap porta, entre les tres forces republicanes s'ha de trobar un acord per al possible govern i per al programa. Cal implementar mesures

republicanes i fer un gir important en polítiques socials. Creiem que és un dels pilars.

—Quines serien les primeres mesures republicanes?

—N'hi ha moltes. Mesures en habitatge, pobresa energètica, educació... Mesures que donen sentit a la nostra lluita, perquè nosaltres volem una república, i que garanteixen drets a la ciutadania. I hem de culminar polítiques inacabades, com la renda garantida, que el 155 ha aturat i que cal implementar.

—Això es farà per la via unilateral o és el moment de fer una pausa?

—Sempre hem dit que volem sumar i eixamplar la base del sobiranisme. I hem incorporat gent del món socialista, com Ernest Maragall, i d'una de les lluites socials més destacades dels últims anys com és l'acollida dels refugiats, Ruben Wagensberg. Cal obrir una etapa de negociació i trobar una solució política, així s'afronten els problemes polítics en els països democràtics.

—Com es força el govern espanyol a seure a la taula?

—D'entrada, ho han forçat ells. Ells van convocar unes eleccions amb les seves normes. Seria estrany que no acceptessin el resultat. Tenen l'enèsima oportunitat, si realment creuen una mica en la democràcia. Hi ha una majoria republicana i han de ser conscients de la voluntat dels catalans i de la composició del parlament. I es mouen coses. El primer ministre d'Irlanda va demanar diàleg entre Rajoy i Puigdemont i Alemanya va dir que s'havia de deixar formar govern a Catalunya. Recordo el senyor Iceta i la senyora Arrimadas dient que demanarien hores per a dialogar i negociar, i hi estem d'acord. Cal parlar.

—Us ha decebut l'actitud d'Europa, la reacció dels estats a la repressió?

—Hi ha hagut actituds que ens han sorprès. Nosaltres som europeistes, sempre hem cregut en Europa. Europa, aquests últims anys, ha decebut. No solament en l'afer català. A mi m'ha decebut amb el tracte als refugiats, amb la gestió de

la crisi econòmica... Europa es va crear d'acord amb els valors de la solidaritat i del pacifisme per a evitar guerres, a més de la qüestió del carbó i l'acer. Però els valors del federalisme europeu d'Spinelli i Monnet eren justament de solidaritat, tolerància i convivència entre nacions. Hem vist, malauradament, com les institucions europees han girat l'esquena als grans problemes socials que afectaven els més dèbils. Hem vist imatges dels refugiats que són esgarrifores. I no han fet res, més enllà d'un vergonyós acord amb Turquia i d'invertir més diners en el control de fronteres. Europa m'ha decebut en diversos aspectes, però és un marc necessari. I també és veritat que les imatges de l'1-O van remoure i que hi va haver una condemna generalitzada al Parlament Europeu. Cal continuar cercant complicitats, també amb altres agents internacionals. Vam rebre el suport de The Elders, de membres de l'ONU i de premis Nobel, tinc l'esperança que reiterin el seu suport.

—Com és la situació al partit, amb Junqueras a la presó?

—És una situació dura. En Junqueras és una persona molt estimada. Més enllà de ser el president de partit, és una persona que sempre ha cuidat de nosaltres, que sempre s'ha interessat per tothom i que la seva manera de fer ha fet gran l'espai polític d'Esquerra Republicana. I quan una persona amb unes conviccions tan profundament democràtiques i pacífiques fa gairebé vuitanta dies que és a la presó, això es porta malament. No he tingut l'oportunitat de visitar-lo, però en les cartes que rebem sempre diu que endavant, que ell dins de la dificultat està bé, que siguem forts i que ens estimem i ens cuidem molt els uns als altres. I això és el que hem de fer, sense deixar de tenir mai present la injustícia en la qual vivim ni perdre de vista que hem de lluitar perquè l'Oriol Junqueras, en Jordi Sánchez, en Jordi Cuixart i en Quim Forn puguin sortir.

—Sou aquí, al parlament, perquè el conseller Mundó va renunciar a l'acta

Gómez del Moral, amb Lluís Corominas a la comissió d'estudi de les mesures de lluita contra la corrupció per a la regeneració democràtica. ACN

de diputat. Us esperàveu tornar a última hora, després d'haver quedat fora el 21-D?

—Sincerament, no hi havia pensat gaire, perquè ha coincidit amb les festes de Nadal i perquè formalment els diputats sortints ho són fins al dia de la constitució del ple. Ha estat tot molt ràpid després de les eleccions.

—Els problemes i les demandes dels joves tenen prou espai a la política?

—Se'n parla molt, però a vegades costa de trobar-hi solucions. I, a vegades, les solucions no afecten el prisma jove. Podem parlar del preu del lloguer o altres problemes, però no es pensa des de la realitat concreta dels joves, sinó que es pensa en una estadística, com la mitjana del preu. Però, és clar, els joves sovint estudiem a la universitat, treballem

Podem parlar del preu del lloguer o altres problemes, però no es pensa des de la realitat concreta dels joves, sinó que es pensa en una estadística

per pagar-nos la carrera en un mercat laboral que a vegades és extremadament precari... No s'han plasmat les polítiques tenint en compte la situació concreta dels joves. Sortosament, crec que es parla bastant dels problemes del jovent, i l'últim govern n'ha donat una visió transversal, com en l'habitatge i el transport.

—Els estudiants van tenir un paper molt important abans de l'1-O i durant. Creieu que va contribuir a polititzar una generació?

—Sempre he defensat que el jovent està polititzat. Això que diuen que els joves passen de la política i de tot no és cert. A l'institut, al bar de la facultat, amb els meus col·legues sempre he parlat de política, i tothom tenia unes conviccions molt fortes. Sí que hi ha molta distància amb la institució, amb la burocràcia, amb el sistema polític. Però tenir distància no és no tenir opinió política. Els estudiants sempre s'han mobilitzat. De la meua etapa, recordo la plataforma Aturem la guerra, les protestes contra el pla Bolonya... Hi ha hagut moltes qüestions que han dut a la mobilització estudiantil. I l'1-O ha estat una altra mostra de les mobilitzacions dels estudiants.

—On éreu l'1-O? Com ho vau viure?

—Al meu col·legi, l'escola Projecte. Es van viure moltes coses. És un còctel d'emocions i sentiments difícils de pair. A la meua escola, va intervenir-hi la policia espanyola. És un garbuix de sentiments. Ens van prendre les urnes, va haver-hi cops, però després vam tornar a obrir el col·legi i es va poder votar. Digerir tot el que va passar és complex. Crec que va ser una mostra d'empoderament col·lectiu. A la meua escola, hi havia botiguers, veïns del barri de tota la vida que no haguessis pensat que hi serien, però que hi eren. La xarxa que es va crear entre moltíssimes persones és molt bonica.

—Vau començar molt jove en el món de la política. Us hi veieu gaires anys?

—Vaig començar molt jove, però vull fer un apunt. Vaig ser a la plataforma

Aturem la guerra i al col·lectiu de defensa de l'Ebre, i després vaig entrar a les joventuts d'Esquerra i he fet trajectòria al partit. Des del punt de vista institucional, vaig començar a ser diputat fa dos anys —en tenia vint-i-sis—, però la política es fa a la facultat, al bar, al carrer. En aquesta política, m'hi veig tota la vida. Les idees no sobreviuen sense organització. Però l'etapa institucional crec que no ha de ser gaire llarga, perquè perds perspectiva de tot plegat. Crec que no seria bo i que xocaria amb la meua visió de la política.

—Aquesta politització ve de casa?

—No. Quan em vaig fer militant de la JERC la meua mare em va dir que què feia en un partit polític. No li va caure gaire bé. A casa hi havia consciència política de poble i de reivindicar els canvis que considerem necessaris, però no la sindicació ni la militància en un espai concret.

—Si ja es va posar les mans al cap aleshores, ara no sé què us deu dir.

—Ma mare pateix. Suposo que com totes les persones que ens estimen. Pateix per mi, però m'anima a continuar endavant i a lluitar pel país i a fer el que considerem que hem de fer. Estic segur que està orgullosa que, malgrat totes les adversitats, lluitem per allò que creiem que és millor. Però amb aquest patiment de mare que és inherent i indestruïble.

—Por. N'heu tinguda?

—La paraula por, cadascú l'entén de manera diferent. Respecte. A vegades un cert vertigen. Crec que tots n'hem tinguda i hem patit. Si no, probablement, seríem un pèl temeraris. Convé reflexionar sobre tot plegat. Por o dubtes, també de fallar a la gent que ens ha votat i que ens ha posat aquí. És bo tenir-ho present. Quan baixo al faristol o quan votem no em represento a mi ni al partit, sinó a milers de persones que ens han votat perquè representem la seva veu i la seva manera d'entendre com ha d'anar el país. Tenim una gran responsabilitat i n'hem de ser conscients. ■

A casa hi havia consciència política de poble i de reivindicar els canvis que considerem necessaris, però no la sindicació ni la militància en un espai concret

Por o dubtes, també de fallar a la gent que ens ha votat i que ens ha posat aquí. És bo tenir-ho present

El món ha vist amb perplexitat com el president dels Estats Units tenia més d'una sortida de to. E.P.

Mentides, insults i polèmiques: el món sobreviu al primer any del xou de Trump

Món Repassem en deu punts el primer any de govern de Donald Trump

ORIOL BÄBLER

‘**J**unts farem que Amèrica torni a ser gran.’ Amb aquestes paraules gairebé conciliadores, Donald Trump va cloure el discurs d'investidura. El multimilionari ensenyava la seva cara més amable després d'haver espantat el món a les urnes. Entre somriures, donava la mà a l'ex-president Barack Obama i a la seva rival Hillary Clinton. Però la calma només va durar unes hores...

Poc després, Trump ja va acusar els mitjans de comunicació de mentir. Segons el president, les elits mediàtiques van manipular les dades d'assistència al Washington Mall per a presenciar el seu discurs. L'espiral d'estirabots, mentides, insults, amenaces i polèmiques tornava a girar sense aturador.

El 2017, el món ha vist amb perplexitat com el president dels Estats Units menyspreava el canvi climàtic, justificava un atac neonazi, amenaçava de destruir Corea del

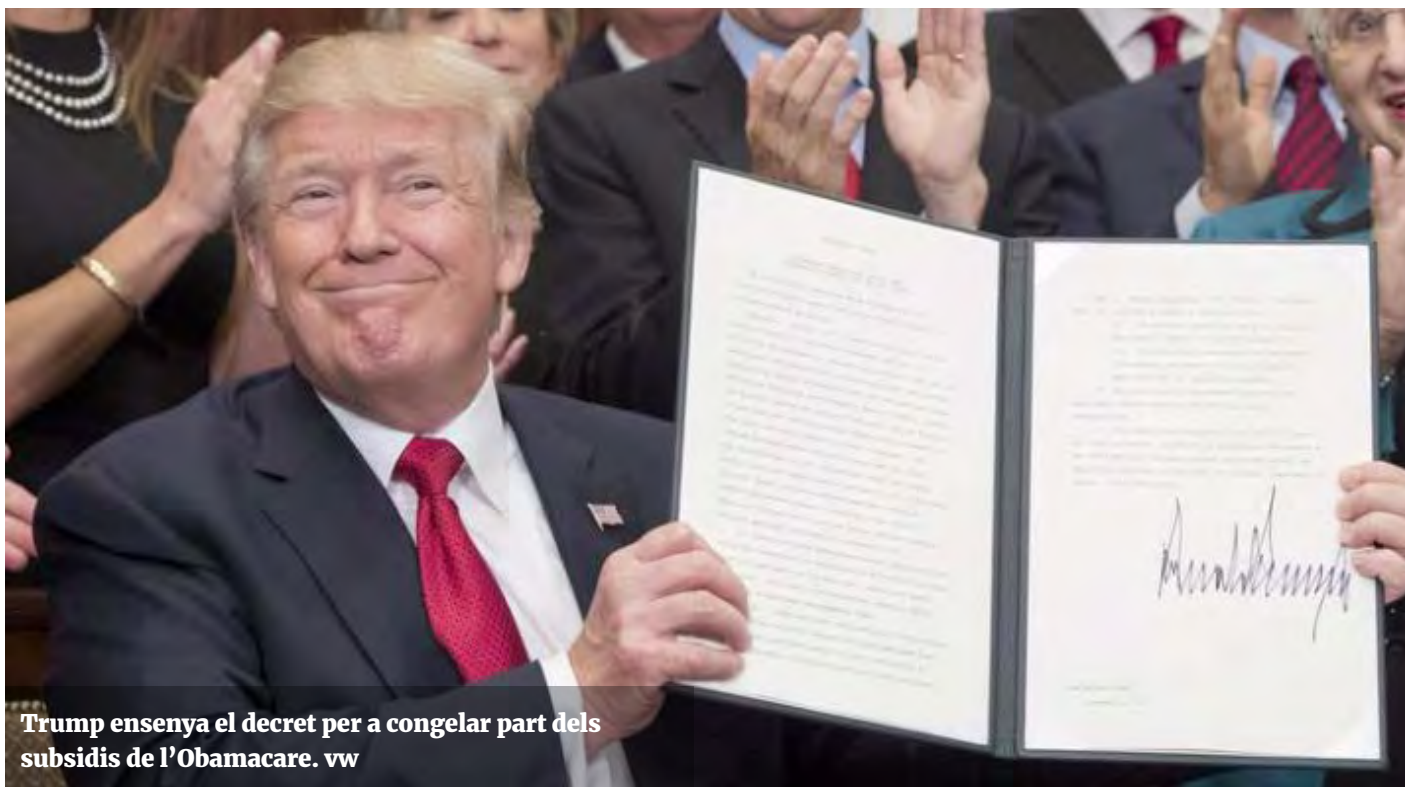

L'espiral d'estirabots, mentides, insults, amenaces i polèmiques tornava a girar sense aturador

Nord amb armes nuclears i anomenava ‘països de merda’ els estats de l'Àfrica i de Centreamèrica. 365 dies després de la investidura, malgrat les amenaces d'*impeachment*, el xou de Trump continua. Us oferim un resum del seu mandat.

El Russiagate, la justícia acorralla el president

Trump ha denunciat diverses vegades que pateix una cacera de bruixes arran de l'anomenat Russiagate, el cas sobre les possibles in-

Trump ensenya el decret per a congelar part dels subsidis de l'Obamacare. vw

gerències del Kremlin en les eleccions nord-americanes. Tanmateix, el president ha destituït l'ex-cap de l'FBI James Comey perquè no li era 'lleial' en la investigació. 'Utilitzo les paraules del president, vaig ser acomiadat per la investigació sobre Rússia. Alguna cosa sobre com la dirigia crec que ha creat una pressió al president que vol alleugerir', va declarar en comissió Comey.

A poc a poc, els mitjans nord-americanos han anat publicant detalls sobre els vincles de la campanya de Trump amb Rússia. Com ara que, en plena campanya, el president volia construir un hotel a Moscou. De totes maneres, la informació que s'ha publicat és la reunió entre Donald Trump Jr, Jared Kushner (gendre del president) i Paul Manafort (cap de campanya) amb representants del Kremlin per a obtenir infor-

Trump fa servir habitualment l'expressió fake news per a desacreditar un periodista o un mitjà quan el posen en un compromís

mació que perjudiqués Hillary Clinton.

A l'estiu, la justícia va ordenar l'escorcoll de la casa de Manafort i l'octubre va ser arrestat per haver emblanquit divuit milions de dòlars per a l'ex-primer ministre ucraïnès Víktor Ianukòvitx (políticament pro-rus), per qui va exercir com a lobby. Aquestes últimes setmanes, els mitjans nord-americanos han especulat amb la possibilitat que el fiscal especial, Robert Mueller, sol·liciti una entrevista personal amb Donald Trump.

La guerra contra els mitjans de comunicació i les 'fake news'

Donald Trump ha començat l'any intensificant l'ofensiva contra els mitjans de comunicació i ha creat els [Fake News Awards](#), una mena de Pulitzer de la desinformació, segons el seu equip de comunicació. El president va anunciar els premis amb un piulet que copiava la fórmula per a lliurar els Oscar: 'I els guanyadors de les fake news són...'. Trump va aprofitar-ho per atacar mitjans habitualment crítics amb la seva gestió com The New York Times, The Washington Post o la CNN.

Trump fa servir habitualment l'expressió fake news per a desacreditar un periodista o un mitjà quan el posen en un compromís. Com si l'expressió fos un escut que l'immunitzés. Tanmateix, el president va fonamentar gran part de la seva campanya

electoral en les notícies falses i la desinformació. L'ideòleg de tot plegat era el seu ex-cap de campanya, l'extremista Steve Bannon, que fou director d'un dels braços executors de l'estratègia: el pamflet supremacista Breitbart News. I mentre les màquines del fang treballaven, Trump utilitzava Twitter com si fos una trinxera.

El blindatge de Trump va quedar confirmat poc després d'haver arribat a la Casa Blanca, quan una de les seves assistents, Kellyanne Conway, va anunciar que el president es replantejaria la relació amb la premsa tradicional. Poc després, la mateixa Conway va pronunciar, sense saber-ho, una frase que resumeix tota l'estratègia de desinformació. En una intervenció televisiva, tot defensant unes declaracions de Sean Spicer, ex-portaveu de la Casa

Blanca, va dir: 'Ha explicat fets alternatius.'

Les polèmiques sempre al menú

Estirabots, insults, falta de respecte... Trump ha convertit les polèmiques en quelcom habitual en les seves compareixences en públic. El president ha estat capaç de dir que l'huracà Maria, que va deixar desenes de morts a Puerto Rico, Florida i Texas, no era 'una catàstrofe real' com l'huracà Katrina, que gairebé va esborrar Nova Orleans del mapa. Trump també va dir a una vídua d'un soldat mort en una missió al Níger que 'el seu marit ja sabia on es ficava'. Tanmateix, cap polèmica supera la conferència de premsa que va fer arran de l'atac neonazi contra una manifestació antiracista a Charlottesville. Trump va responsabilitzar 'totes dues bandes' dels fets, en què hi

va haver un mort i vint ferits. I va afegir que hi havia 'gent bona' entre els antiracistes, però també entre els neonazis.

Blocatge polític, malgrat la majoria republicana

Una de les principals propostes electorals de Trump era derogar l'anomenada Obamacare: un mesura per a controlar els preus dels plans de salut i expandir l'ús d'assegurances mèdiques entre les famílies més necessitades. Els republicans tenen majoria al congrés i al senat, però Trump no ha pogut tombar un dels projectes estrella de l'administració Obama. Incapaç de controlar les seves files, el president va signar un decret per a retirar 9.000 milions de dòlars en subsidis a l'Obamacare i, d'aquesta manera, minar-ne l'operativitat. Trump va justificar la decisió dient que el govern

federal no té fons suficients.

Tanmateix, hi ha mesures més urgents que el president no pot aprovar per decret, com ara la pròrroga pressupostària que negocien aquests dies. Els republicans necessiten el suport d'alguns senadors demòcrates que, de moment, s'han tancat en banda i es neguen a cedir els seus vots. Si la pròrroga no s'aprova, el país entrarà en paràlisi governamental. Trump no ho ha descartat i ha acusat els demòcrates de tenir el país com a ostatge. Segons el president, l'exèrcit i la seguretat nacional seran els principals damnificats de la paràlisi.

Una política exterior marcada per la tensió i els insults

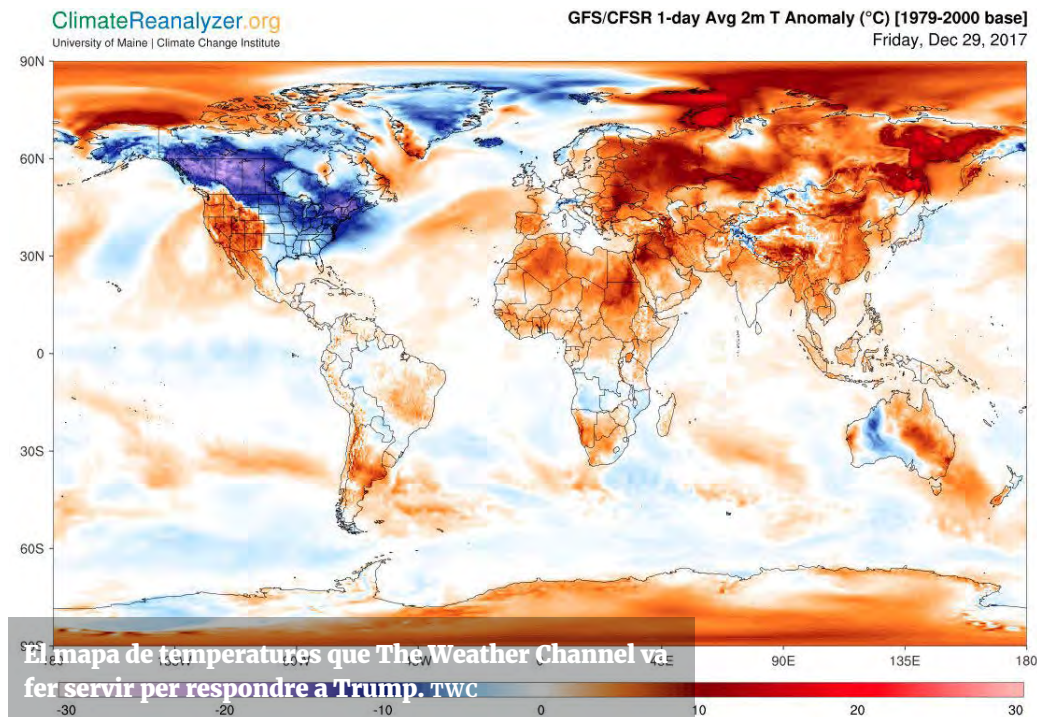
'El meu botó nuclear és molt més gros i poderós.' La política exterior de Trump ha anat acompanyada de constants

fanfarronades. Les víctimes habituals de les seves declaracions han estat Corea del Nord, l'Iran, Cuba i Veneçuela, però també l'ONU, a la qual ha amenaçat de retallar 'milers de milions de dòlars en ajudes als països subdesenvolupats' si no fa seguidisme de les seves polítiques. A més, ha retirat els EUA de l'acord Transpacífic de lliure comerç i ha amenaçat de fer igual amb el NAFTA (signat per Canadà i Mèxic).

Malgrat totes les sortides de to dialèctiques, el moment més tens fou quan va reconèixer Jerusalem com a capital d'Israel i va ordenar de traslladar l'ambaixada de Tel Aviv a la ciutat santa. Trump va declarar que ho feia per contribuir a la pau i aconseguir una solució definitiva per al conflicte entre israelians i palestins. Tanmateix, el seu gest només va satisfer el primer ministre Binyamín

Trump ha estat el primer president dels Estats Units a visitar el Mur de les Lamentacions durant el mandat.

El periodista Michael Wolff ha revolucionat la política nord-americana amb la publicació del llibre *Fire and Fury*

Netanyahu. La comunitat internacional va criticar el reconeixement i hi va haver avalots a la franja de Gaza i a Cisjordània. El president, però, no ha reculat.

Els immigrants i els 'països de merda'

Les restriccions a la immigració és una de les obsessions de Donald Trump. De moment, encara no s'ha atrevit a construir el famós mur amb Mèxic, però ha retirat la protecció a 200.000 salvadorenys residents als EUA per facilitar-ne la deportació. Abans, ja havia actuat de manera similar amb els haitians i els nicaragüencs. 'Per què volem gent d'aquests països de merda?', va demanar el president en una reunió, segons la premsa nord-americana.

Trump també ha impulsat l'anomenat vet migratori, una mesura que estableix fortes limitacions d'ingrés als EUA als nacionals de l'Iran, Líbia, Síria, el Iemen, Somàlia, el Txad, Corea del Nord i Veneçuela. Els entrebancs judicials han obligat el president a aprovar tres versions del vet. A la darrera, el Suprem –de majoria conservadora– li ha donat el vist-i-plau. El govern defensa que la selecció de països s'ha fet seguint criteris de seguretat nacional, però diverses ONG denuncien que el vet té un important component islamòfob.

L'acord de París i el 'fraud' del canvi climàtic

Trump és un negacionista del canvi climàtic, per això va posar al capdavant de l'EPA,

l'agència nord-americana d'ambient, un personatge com Scott Pruitt, de qui els grups ecologistes han dit que és com 'un llop per a protegir el corral'. Trump ha aprofitat aquest primer any de presidència per anunciar que els EUA es retiraran de l'acord climàtic de París. Per a demostrar les seves intencions, ha derogat el pla per a l'energia neta d'Obama. 'La guerra contra el carbó s'ha acabat', va declarar.

Arran de l'onada de fred que ha patit aquest hivern la costa est dels EUA, el president va intentar desacreditar la teoria de l'escalfament global. En un piulet, va escriure: 'Potser podem fer servir una mica d'aquell vell escalfament global pel qual el nostre país, i no pas uns altres, havia de pagar trilionis de dòlars per protegir-se'n.' De totes maneres, la fal·làcia de Trump es va convertir en motiu de befa a la xarxa, i fins i tot The Weather Channel li va respondre (ho podeu veure a la imatge).

'Fire and Fury', les entranyes miserables de la presidència

El periodista Michael Wolff ha revolucionat la política nord-americana amb la publicació del llibre *Fire and Fury*, que el mateix Trump va intentar censurar abans que arribés a les llibreries. Wolff explica els primers dies del president a la Casa Blanca i el descriu com un personatge cruel, recaragolat, obsessionat amb la seva imatge i mentalment inestable. 'No únicament sóc intel·ligent, sóc un geni. Un geni molt estable', es va defensar Trump, que es va queixar que les lleis anti-

Quatre dones van fer una conferència de premsa a Washington per a denunciar que Donald Trump havia abusat sexualment d'elles. E.P.

‘Quan ets una estrella et deixen fer de tot. Ho pots fer tot... Agafar-les pel cony.’

rant la campanya electoral, Trump ja va ser notícia per un *off the record* enregistrat al programa ‘Access Hollywood’, on deia: ‘Quan ets una estrella et deixen fer de tot. Ho pots fer tot... Agafar-les pel cony.’

El final de la neutralitat a internet

El desembre, la Comissió Federal de les Comunicacions dels EUA va revocar la neutralitat a internet per dos vots a un. La conseqüència principal d'aquesta decisió és que els usuaris deixaran de tenir llibertat absoluta i les corporacions podran posar límits a la xarxa. En aquest sentit, empreses com Verizon i Comcast controlaran ara internet i podran blocar pàgines, incloure peatges o reduir la velocitat d'algunes connexions. De moment, la revocació de la neutralitat no afectarà la Unió Europea, però és precedent perillós que es pot estendre. Per aquesta decisió i l'ús que fa de les xarxes socials, Trump ha estat elegit per la prestigiosa revista *The Wired* com el personatge més perillós d'internet. ‘És un mentider capaç d'amenaçar, insultar i mentir directament milions de persones des del seu mòbil’, el descriu la revista. ■

famatòries eren massa toves als EUA.

Wolff també relata els problemes matrimonials del president i la guerra oberta entre el seu ex-cap d'assessors, Steve Bannon, i els seus fills. Al llibre, Bannon titlla de ‘mala puta’ Ivanka Trump i de ‘antipatriota’ Donald Trump Jr. *Fire and Fury* ha reanimat un fantasma que sobrevola la Casa Blanca d'ençà de l'entrada Trump: l'*impeachment*. Segons Bannon, només hi ha un 33% de possibilitats que el president acabi el seu mandat. I considera molt factible

que sigui destituït o incapacitat per les seves condicions mentals i físiques. El llibre de Wolff ha estat un èxit de venda i ja se'n prepara el salt a la televisió.

Denúncies d'abusos sexuals

El desembre, quatre dones van fer una conferència de premsa a Washington per a denunciar que Donald Trump havia abusat sexualment d'elles. ‘Jo només era un tros de carn per a ell’, va dir Samantha Holvey, una ex-model que va abandonar el concurs Miss USA 2006

—organitzat per l'actual president— arran dels abusos. Les afectades van exigir al congrés que obrís una investigació sobre els fets perquè ‘no hem de permetre que els polítics quedin impunes.’

En un context especialment sensible, on la campanya Me Too ha servit per a destapar milers de casos d'assetjament i abusos, Trump només ha estat capaç d'acusar els demòcrates de ser darrere de les denúncies. En total, una vintena de dones han denunciat agressions i abusos del president. Du-

Més dones al Parlament de Catalunya, encara sense paritat

L'Aravot A la mesa del parlament només hi ha una dona, entre sis homes

SEDA HAKOBYAN I ALEXANDRE SOLANO

Dimecres, es va constituir la dotzena legislatura del Parlament de Catalunya, marcada per l'existència de presos polítics i d'exiliats a Brussel·les. El fet que aquests diputats no puguin ser presents a la cambra pot comportar l'anomalia que, per l'actuació dels tribunals, es modifiquin les majories resultants de les urnes.

Després de les presidències del parlament de Núria de Gispert (2010-2015) i de Carme Forcadell (2015-2017), i amb la renúncia de Forcadell, ha sorgit la polèmica perquè només un membre dels set que conformen la mesa és una dona, fet que queda lluny de la paritat que hom espera en una societat igualitària. Aquest fet negatiu es combina amb més presència de dones tant en les llistes dels partits com en els llocs de màxima responsabilitat.

La paritat en la mesa, un problema als Països Catalans

La mesa del Parlament de Catalunya, abans de l'aplicació de l'article 155, era de set membres, amb Carme Forcadell com a màxim representació. Entre els cinc membres

Alba Vergés (ERC) és l'única dona a la mesa del parlament. ACN

Sembla clar que no hi va haver cap mena de diàleg sobre la paritat en la mesa per part de cap partit

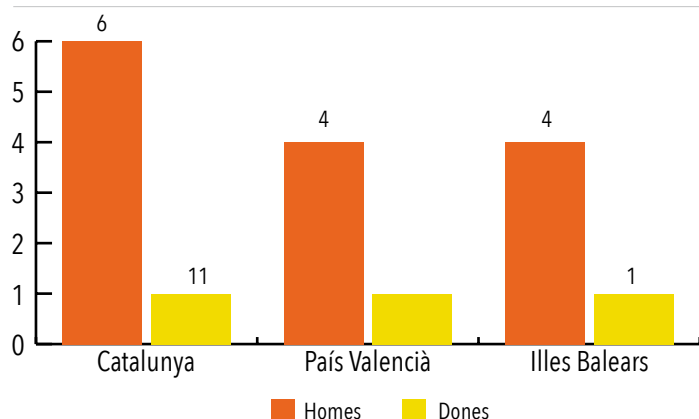
independentistes que conformaven la majoria, tres eren dones i dos eren homes; en canvi, PSC, Ciutadans i Catalunya Sí que es Pot (CSQP) tenien un home cada grup.

En la nova legislatura, només ERC manté una dona, Alba Vergés. Repeteixen David Pérez (PSC) i José Maria Espejo-Saavedra (C's), i s'hi suma com a president Roger Torrent (ERC), Joan García (Ciutadans), amb un perfil més tècnic, i el jurista Josep

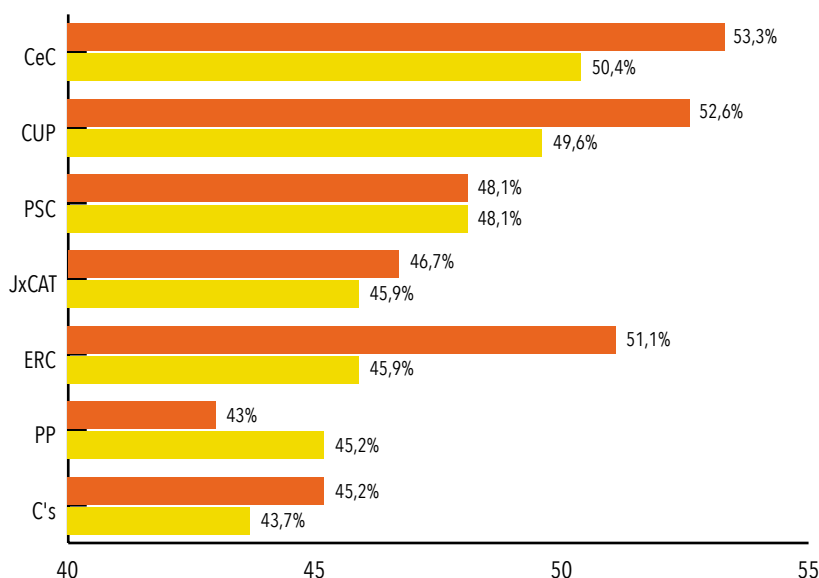
Costa i l'advocat Eusebi Campdepadrós en nom de Junts per Catalunya. Els comuns havien proposat Joan Josep Nuet.

Per tant, sembla clar que no hi va haver cap mena de diàleg sobre la paritat en la mesa per part de cap partit. I tots els partits, tret d'ERC, han optat per un home.

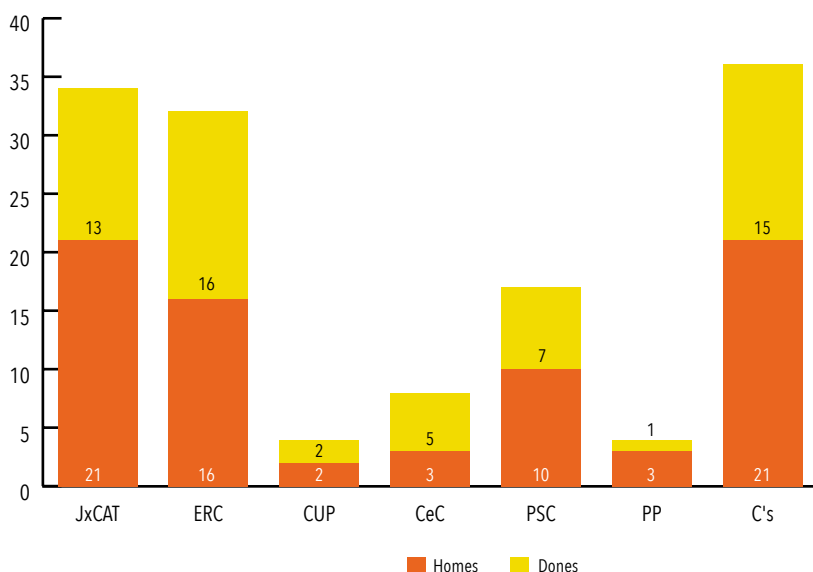
La situació no és gaire millor al País Valencià ni a les Illes. A les Corts Valencianes, amb la presidència d'Enric Morera, només trobem una dona a la

Distribució de la mesa per sexe. vw

Percentatge de diputades a les llistes electorals per candidatures. En carabassa, aquesta legislatura. En groc, el 2015. vw

Nombre de diputats i diputades del Parlament de Catalunya per candidatura. vw

mesa, fet que es repeteix al Parlament de les Illes Balears – ara sota la presidència de Baltasar Picornell –, on després de l'expulsió de Podem i de la presidència de Xelo Huer-tas (per un presumpte cas de corrupció), la proporció és la mateixa que al País Valencià.

Parlament de Catalunya: com més va més dones

L'anterior legislatura (2015-2017) va començar amb 52 dones (un 38,5%) al Parlament de Catalunya. A mesura que va anar avançant, amb les renúncies de diversos diputats, el nombre va créixer fins a les 58 diputades (43%). I aquesta nova legislatura ha començat amb 59 diputades (43,7%), xifra que és considerada una representació equilibrada entre homes i dones (40%-60%, pel cap baix).

La xifra és la més alta en un començament de legislatura, però encara no assoleix el 50-50%. Tot i això, el percentatge encara és inferior al de les Corts Valencianes (44,44%) i el Parlament de les Illes Balears (47,46%).

El canvi respecte del 2015 ja el trobem en les llistes electorals. En la majoria de candidatures, creix el percentatge de dones, que supera el 50% tant a Catalunya En Comú (que ja ho feia el 2015) com a la CUP i ERC. En el cas d'ERC i el PSC, totes dues formacions van presentar llistes cremallera, o sigui, que alternava una dona i un home successivament. L'única candidatura en la qual descendeix la presència de dones és la del PP, que també és on hi ha menys presència percentualment.

Si bé un 48,6% dels candidats són dones, aquest per-

La primera diputada musulmana al Parlament de Catalunya, Najat Driouech, amb el dirigent del PP Xavier García Albiol al fons. ALBERT SALAMÉ

centatge es redueix una vegada arribats al parlament, en gran part perquè els homes ocupen molt sovint les posicions amb més possibilitats d'obtenir escó. Un exemple: dels caps de llista de les quatre circumscripcions, disset eren homes i només onze eren dones.

Tot i això, caldria afegir dones amb un paper destacat en la campanya, més enllà de la posició en les llistes. Marta Rovira, amb Oriol Junqueras empresonat, ha estat la cara més visible dels republicans. També han tingut un paper destacat Elsa Artadi (número 10 per Barcelona), cap de campanya de Junts per Catalunya (JxCat), Laura Borràs (JxCat), fins ara directora de la Institució de les Lletres Catalanes, Jenn Díaz (ERC), escriptora, igual que la candidata Bel Olid (CUP); o Soraya

Sáenz de Santamaría, que no es presentava a les llistes però que va assumir les funcions del govern català.

Finalment, només les tres candidatures que superaven el 50% de dones en les llistes han obtingut una representació paritària o amb més presència de dones. Són, justament, les formacions que se situen més a l'esquerra en l'espectre polític (ERC, CUP i CeC).

Najat Driouech, nou símbol feminista i contra la xenofòbia

La diputada d'ERC Najat Driouech, filòloga àrab i tècnica d'ocupació de l'Ajuntament del Masnou, s'ha convertit en la primera diputada musulmana i amb vel, tot i que ja ha deixat clar que el seu objectiu no és representar només un col·lectiu, sinó tota

La nova legislatura comença marcada per la formació d'un govern que posi fi a l'article 155

la ciutadania catalana, tot i la portada de diaris com l'ABC que intenten segregar una part de la societat.

Si bé ja hi havia hagut diputats musulmans al Parlament de Catalunya –Mohamed Chaib pel PSC (2003–2010) i Chakir El Homrani per

Junts pel Sí (2015–2017)–, el fet de ser dona i dur vel l'ha convertida en una icona, com ja va ser-ho la regidora Fàtima Taleb de Guanyem Badalona en Comú, la llista que unia CUP, Procés Constituent, Podem, EUiA i diversos activistes veïnals. Driouech, que es defineix com una 'catalana nascuda al Marroc', treballa per una inclusió real en totes les esferes, sense estereotips, també en la política, amb l'objectiu d'evitar que hi hagi ciutadans de segona.

La nova legislatura comença marcada per la formació d'un govern que posi fi a l'article 155 i la consolidació, o no, de la República, però de ben segur que es posarà l'accent en la consecució d'una societat feminista i igualitària on tothom pugui sumar i sentir-se representat. ■

Espanya vol fer entrar al Tribunal de Drets Humans el polèmic ex-president del TC Pérez de los Cobos

TC Però el poc domini de l'anglès d'aquest magistrat hostil amb el catalanisme li pot passar factura

READCCIÓ

L'ex-president del Tribunal Constitucional espanyol Francisco Pérez de los Cobos podria ser, a partir de la setmana vinent, membre del Tribunal Europeu de Drets Humans. És un dels tres candidats a ocupar el lloc de representant de l'estat espanyol al tribunal, proposat pel govern de Mariano Rajoy, i és qui fins ara tenia més opcions d'aconseguir-lo. Però aquests últims dies ha anat perdent força la seva candidatura pel poc domini que té de l'anglès, segons rumors fets públics en un portal especialitzat en informació sobre tribunals.

Pérez de los Cobos ja va ser nomenat president del TC el 2013 enmig d'una for-

ta polèmica pel fet d'haver estat militant del PP, pel seu passat vinculat a l'extrema dreta i per haver votat no en el referèndum de la constitució espanyola del 1978. Un currículum que l'allunya de la imparcialitat que es requereix als magistrats, oimés si han de presidir un tribunal com el Constitucional o bé han de formar part d'un organisme com el Tribunal Europeu de Drets Humans.

La posició de Pérez de los Cobos en relació amb el procés d'independència és ben coneguda. Durant la seva presidència, entre més decisions, el TC va dictar la sentència contra la declaració del Parlament de Catalunya del 9 de novembre del 2015 per la qual començava el procés de creació d'un estat independent en forma de república. Tota l'ofensiva

Francisco Pérez de los Cobos, ex-president del Tribunal Constitucional espanyol. E. P.

El reportatge revelava que Pérez de los Cobos havia participat en el referèndum de la constitució espanyola a favor del no i que, essent un adolescent, va esquinçar-ne un exemplar i el va llençar a les escombraries

judicial posterior se sosté en aquella sentència.

Això pot fer, precisament, que Pérez de los Cobos, en cas que sigui designat membre del tribunal europeu, s'hagi d'abstenir de pronunciar-se en cas que hi arribin recursos judicials contra la repressió de la justícia espanyola contra dirigents independentistes. La seva posició com a magistrat i la seva vinculació política l'invalidaria en una deliberació sobre la vulneració de drets fonamentals a Catalunya. En el currículum enviat al Comitè de Ministres del Consell d'Europa, que és qui haurà de prendre la decisió, diu que 'el respecte i la protecció dels drets humans ha estat sempre una preocupació constant' en la seva recerca legal.

S'esdevé el cas que el seu germà Diego Pérez de los Cobos és el coronel de la Guàrdia Civil responsable de portar a l'extrem de la brutalitat policíaca les sentències del TC contra el referèndum ca-

talà. Fou l'enviat pel govern espanyol a Catalunya amb la pretensió de prendre el control dels Mossos els dies abans de l'1-O i l'artífex del dispositiu policíac que durant el referèndum va sembrar el terror al Principat i va deixar ferides un miler de persones.

Els altres dos candidats són José Martín y Pérez de Nanclares, cap de l'assessoria jurídica internacional del ministeri d'Afers Estrangers espanyol, i María Elósegui Ichaso, catedràtica de filosofia del dret de la Universitat de Saragossa. El cas de Martín y Pérez de Nanclares també és polèmic per la vinculació tan directa amb el govern de Mariano Rajoy, del qual és assessor.

Un ex-president del TC que va esquinçar la constitució

Poc després d'haver estat designat president del Tribunal Constitucional, el setmanari El Temps va publicar un reportatge titulat 'Pérez de los Cobos. D'inquisidor a pre-

sident' en què destapava el passat de Pérez de los Cobos vinculat a la ultradreta. El reportatge detallava 'la militància del pare de Pérez de los Cobos a Fuerza Nueva, partit del qual va formar part de les llistes electorals l'any 1977'. D'aquí, 'l'admiració del seu fill, l'actual president del TC, pels ideals de Fuerza Nueva i el seu líder, Blas Piñar'.

El reportatge també revelava que Pérez de los Cobos havia participat en el referèndum de la constitució espanyola a favor del no i que, essent un adolescent, va esquinçar-ne un exemplar i el va llençar a les escombraries davant els seus companys. Una professora els havia donat un exemplar de la constitució espanyola just quan va ser aprovada, l'any 1978 i, segons que explicava un antic company seu en declaracions a El Temps: 'Va finalitzar la classe i, a la sortida de l'Institut, en un punt visible per a tothom, la va esquinçar i la va llençar.' ■

7DIES

{ La selecció de la setmana { 15-19 de gener de 2018

Dimecres 17. Constitució del Parlament de Catalunya

ABERT SALAMÉ

Dimecres 17.

Josep Costa: 'El projecte polític no pot restar sotmès als temors individuals'

CEDIDA

Dimarts 16.

El Ministeri d'Hisenda espanyol vol enfonsar la cultura a Catalunya

ALBERT SALAMÉ

Els nous diputats del Parlament de Catalunya. ALBERT SALAMÉ

Comença el ball, amb un missatge soterrat de Maragall i el neguit indissimulat dels monàrquics

PERE CARDÚS

Crònica del ple de constitució del parlament marcat per les absències dels presos i els exiliats

El lletrat major llegeix el decret de convocatòria del ple de constitució del parlament. Ho fa davant d'un hemicicle amb canvis d'emplaçament dels grups al ple. Carles Riera i Xavier Garcia-Albiol ocupen els dos escons arran de passadís a l'última fila. Comparteixen grup mixt i la cosa es presenta explosiva. Ernest Maragall, que té 75 primaveres, Rut Ribas i Gerard Gómez del Moral, amb 27 i 28, respectivament, ocupen

els seus llocs a la tribuna. Són la mesa d'edat. Els grups han decidit de no fer-los-ho difícil demanant la delegació de vot dels membres del govern a l'exili. Tan sols han demanat que els presos puguin delegar el vot per aquesta sessió. Elsa Artadi, capitana de Junts per Catalunya, ha posat un llac groc ben gros al primer escó del seu grup, a tocar d'Inés Arrimadas. Marta Rovira n'ha posats tres més pels absents d'Esquerra.

Maragall és Maragall

Maragall comença una intervenció que no passarà desapercebuda. Quin tros de discurs! El veterà polític a les files d'Esquerra Republicana no es mossega la llengua i, després de saludar els ex-presidents de la cambra presents al ple, diu: 'Hauria de dir també: "Bon dia, president de la Generalitat" i "Bon dia, membres del govern." Però ja ho veuen. No ho puc dir. Alguns són a la presó, uns altres a l'exili...' Aquesta és la frase que tomba amb elegància i contundència el 155. I comença una legislatura incerta però que promet emocions fortes.

Cridòria dels bancs monàrquics. Maragall és Maragall. I no s'està de dir què pensa. Parla de les eleccions imposades: 'Jo no hauria de ser avui aquí. Els que hi haurien de ser són precisament els que no hi són.' I els anomena tots. 'Ara no hauríem de fer un debat sobre qui té dret d'exercir els seus drets com a representants. Hauríem de debatre sobre una taula de diàleg amb el govern espanyol per veure com donem sortida a la situació dibuixada l'1 d'octubre.'

El neguit dels monàrquics

El neguit dels opositors no l'atura. 'És el primer cop que

Ernest Maragall, president de la mesa d'edat, ha fet un discurs que no ha deixat ningú indiferent. ALBERT SALAMÉ

es fa una sessió de constitució del parlament sense ningú al banc del govern.' I recorda la presència de Tarradellas, que enllaçava la continuïtat amb la Generalitat republicana. Amb aquest comentari, Maragall fa un paral·lelisme clar del període del 155 amb la llarga nit del franquisme. És el seu missatge soterrat. El discurs és observat des de les files del públic pels quatre presidents de les diputacions, per Ernest Benach, Joan Rigol, Joan Tardà, Gabriel Rufián, els secretaris generals de CCOO i UGT, els màxims representants d'ANC i Òmnium, algun ex-diputat enyorat, cap representant del govern espanyol que va forçar les eleccions, i també el lletrat Joan Ridaó, que sap la feinada que tindran aquests dies.

La incomoditat és manifesta als escons d'unionistes, monàrquics... que van fent

comentaris del discurs de Maragall. El president de la mesa d'edat té dret d'utilitzar la paraula i fer un discurs abans de començar les votacions d'elecció del nou president, Roger Torrent, i de la resta de membres de la mesa. Quan Maragall diu que ja acaba, els diputats maleducats del règim imposat aplaudeixen i criden. I l'ex-socialista tanca la intervenció amb els versos del 'Cant de la Senyera': 'Llum als ulls i força al braç.' I torna a recordar l'objectiu del retorn dels presos i dels exiliats. L'aplaudiment dels membres de la majoria republicana és sonor i llarg.

El retorn de les qüestions d'ordre

I, a continuació, es llegeix la relació dels 135 diputats electes per a poder procedir a la votació de la presidència. És en aquest

L'ex-socialista tanca la intervenció amb els versos del 'Cant de la Senyera': 'Llum als ulls i força al braç.'

moment que Maragall recorda la delegació de vots i l'admissió que n'ha fet la mesa d'edat. Arrimadas alça la mà i demana la paraula per una 'qüestió d'ordre'. És una escena que recordem perfectament dels mesos previs a les eleccions del 21-D. Arrimadas demana de reconsiderar la decisió de la mesa d'acceptar la delegació de vots i es queixa del 'mítting d'Esquerra Republicana' que ha fet Maragall. També demana la paraula Santi Rodríguez i Miquel Iceta. A diferència de l'opinió del portaveu del PP,

el cap de files socialista dona suport a la decisió de la mesa d'edat. Maragall respon dient que confirma la decisió després de mirar a banda i banda, els dos diputats joves que el flanquegen. Somriures a la cambra.

A cada absència, un aplaudiment

Es fa entrar l'urna on s'hauran de dipositar les butlletes de votació. 'Elisenda Alamany...' Els diputats comencen a desfilar per la moqueta vermella parlamentària. Els noms es van succeint. Hi ha moltes cares noves. Quan s'anomena 'Antoni Comín i Oliveres', les files independentistes de l'hemicicle aplaudeixen sonorament. És el primer diputat cridat dels que no poden assistir al ple per la repressió espanyola. Toni Castellà és un ex-Unió a les files d'ERC. Quan ha tornat de votar, s'ha

trobat amb la figura d'un altre ex-Unió, Ramon Espadaler, que ocupava un lloc a tocar del passadís central de la cambra. Li ha donat la mà educadament. Serà una legislatura molt dura, però hi ha formes que no es perdran.

Els diputats i bona part del públic assistent torna a aplaudir quan es diuen els noms de Joaquim Forn i d'Oriol Junqueras. La diputada Andrea Levy, a qui toca votar després de Junqueras, no s'està de fer un comentari audible pels presents a la sala tot rient: 'M'he perdut l'aplaudiment.' I ara toca el moment de Clara Ponsatí, Lluís Puig i Carles Puigdemont. Evidentment, l'aplaudiment per al president exiliat és majúscul. També Jordi Sánchez i Meritxell Serret són aplaudits.

La bona educació, també absent

Un cop votat Roger Torrent en segona votació, que permet l'elecció per majoria simple, els diputats de la cambra de Junts per Catalunya, ERC i CUP s'alcen juntament amb el públic assistent per aplaudir l'home que afronta les setmanes i mesos més complicats d'aquesta cambra. Era habitual que els presidents dels grups de la cambra s'atansessin a donar la mà al nou president. Però, com ja va passar amb Carme Forcadell fa pocs més de dos anys, ni Arrimadas, ni Iceta, ni Domènech, ni Albiol no ho han fet. Tan sols el ciutadà José María Espejo-Saavedra, que era el contrincant de Torrent en la votació, ha tingut l'educació de fer-ho.

La sessió continua sense alteracions. I aquests noms

Tan sols una dona de set posicions a la direcció de la cambra. Elisenda Alamany demanarà la paraula en l'últim moment per assenyalar aquesta situació inadequada

tornen a sonar en les votacions successives, per a elegir els vice-presidents i els secretaris de la mesa. Són aquests: Roger Torrent, president (ERC); Josep Costa, vice-president primer (Junts per Catalunya); José María Espejo-Saavedra, vice-president segon (Ciutadans); i els secretaris Alba Vergés (ERC), Eusebi Campdepadrós (Junts per Catalunya), David Pérez (PSC), Joan Garcia (Ciutadans). Ja ho veieu, tan sols una dona de set posicions a la direcció de la cambra. La diputada dels comuns, Elisenda Alamany, demanarà la paraula en l'últim moment per assenyalar aquesta situació inadequada.

Complicitat i llunyania

La sessió és plena de gests de complicitat i de llunyania. Hi

Els diputats del bloc republicà han aplaudit cada vegada que es pronunciava el nom d'un dels presos polítics o els exiliats. ALBERT SALAMÉ

Josep Costa, Roger Torrent i José María Espejo-Saavedra, després d'haver pres possessió. ALBERT SALAMÉ

‘Els demano col·laboració i els exigeixo respecte’, ha dit Torrent: ‘Respecte per la voluntat popular.’

ha el gest de Carme Forcadell saludant Quim Torra, amb qui van fer molta feina plegats a la societat civil fa pocs anys, que seu unes files més enrere. La salutació efusiva de Raül Romeva a l'activista Ruben Wagensberg, que entra al parlament amb una samarreta de ‘Xàtiva, renaix de les cendres’, que ja havien portat David Fernández (CUP) i Lluís Llach (Junts pel Sí). L'enregistrament en pla seqüència de la votació de Laura Borràs, una fera de les xarxes, per part d'una companya diputada. La salutació de Josep Maria Jover, un dels detinguts del 20 de setembre com a secretari general d'Economia, als quatre diputats de la CUP, asseguts just darrere seu. L'abraçada d'Elsa Artadi amb Lluís Salvadó, dos vells coneguts dels

passadissos que enllaçaven presidència i vice-presidència en la legislatura de Junts pel Sí. La quantitat de llaços grocs a les solapes...

Torrent ja deixa bocabadats els tres monàrquics de la mesa

Roger Torrent, una volta dalt de la tribuna presidencial, ha volgut recordar els diputats absents perquè són a la presó juntament amb Jordi Cuixart o perquè són a Brussel·les, a l'exili. ‘Jo he de defensar el dret d'expressió i participació de tots els representants. Dels que són aquí, però especialment dels que no hi poden ser.’ El nou president tampoc no s'ha mossegat la llengua: ‘El primer que cal fer és recuperar les institucions del país i posar fi a la intervenció.’ Ha

recordat que el cop del 155 és un fet inèdit en una democràcia. ‘Ens correspon de restituir, enfortir i preservar la sobirania del parlament’, ha dit el president amb les cares d'estupor dels tres membres de la mesa partidaris de la monarquia espanyola. ‘Els demano col·laboració i els exigeixo respecte’, ha dit Torrent: ‘Respecte per la voluntat popular.’

En un record i reconeixement especial per a Carme Forcadell, Torrent ha defensat que s'ha de poder parlar de tot al parlament. ‘Aquest és un país molt plural. Així ha quedat reflectit en aquest parlament. La presidenta Forcadell va fer el gest d'obrir les reunions de la mesa als grups que no hi tenien accés per representació. I vull anunciar que farem el mateix.’

El ple ha inaugurat una legislatura imprevisible. Incerta. Més incerta que mai. Aquests 135 diputats amb la mesa que han triat hauran de desencallar la ruta que el cop d'estat va escapar el 27 d'octubre. Quants d'aquests representants democràtics seran empresonats? Quants hauran de passar a declarar per un tribunal de Madrid? Quin dia tornarà a ocupar la seva posició Carles Puigdemont? I Oriol Junqueras? I la resta de presos i exiliats? De quin nivell de filibusterisme seran capaços els de la bancada monàrquica? I on posaran la línia de l'equidistància els vuit diputats comuns? Són moltes preguntes que tenim per fer-nos i que podrien omplir unes quantes pàgines de diari senceres. Però, pas a pas, les anirem responent, que d'això es tracta. Comença el ball.

Roger Torrent és el nou president del Parlament de Catalunya. ALBERT SALAMÉ

Pausa abans *de la tempesta*, o adeu als anys intensos?

ANDREU BARNILS

Crònica de la sessió constitutiva de la XII legislatura del Parlament de Catalunya

Som la pausa abans de la tempesta, o el contrari, un adeu als anys intensos? Els independentistes són a punt de fer-la grossa, o tenim davant anys de calma i poc soroll? Aquest és el dubte que planava pels passadissos del

parlament. I si dins el ple els il·lustres diputats donaven el tret de sortida a la XII legislatura, amb un Ernest Maragall brillant, a fora els passadissos també hi havia vida: desenes d'assessors anònims, ex-diputats i membres negociadors passejaven amunt i avall

i buscant-se pels racons. Ni tan sols seguien el ple amb interès, perquè la sessió d'avui la donaven per descomptada, i sense sobresalts. Tot el peix venut: 'Els independentistes avui no demanaran que votin els consellers exiliats, només els presos, com permet el jutge Llanera. I els unionistes no faran filibusterisme, ni portaran res als tribunals. Tindrem president del parlament, Roger Torrent, mesa,

i a dinar a casa', deia un dels flamants nous membres de la mesa. I va encertar.

'Ahir vaig demanar a Roger Torrent si tenia por. I sabeu què em va dir? Que sí. Això vol dir que anem bé. Perquè el primer pas per a controlar i gestionar la por és acceptar que en tens', afirmava un dels assessors de la casa. 'Jo li deia, Torrent, no tinguis por de ser president del parlament. Ho faràs bé. I pel que fa a la

La cap de llista de Ciutadans, Inés Arrimadas, es mira la sessió amb l'escó buit d'Oriol Junqueras al darrere, guarnit amb un llaç groc. ALBERT SALAMÉ

por de la presó, ja la tens mig encarrilada acceptant que en tens. Ara només l'has de saber gestionar. I ho faràs. La superaràs. I manaràs sense que la por se't mengi', deia l'assessor, convençut.

Més lluny, en un racó, un independentista històric tenia al cap una sola idea: 'Puigdemont, abans de tres mesos, ha de tornar. El poble l'ha de defensar a la plaça. I posar-se a governar des de Catalunya. Peti qui peti. Passa que tenim una classe política provinciana i sense valor. No ho faran. I els periodistes hauríeu de començar a parlar clar. Tenim polítics amb por. I no s'atreviran. No sé què hi fem, aquí. Votant farem res? Me'n vaig!' Al seu costat, un altre independentista històric ho veia molt diferent: 'Tres mesos? Deixa't estar. Està tot fatal. Quedarem empantanejats. Puigdemont no crec que pugui ser president. I Junque-

ras, tampoc. Haurem d'anar més a poc a poc. Guanyarem, però més lents.' El debat del moment, però dins el parlament. Concretament, a la sala de passos perduts.

En una sola cosa sí que coincideixen tots: el clima entre els senyors diputats s'ha enrari molt. La presó marca. 'No et donaré gaires detalls, però un sí: no és només que no ens parlem amb gent. És que alguns m'eviten la mirada i, quan ens creuem pel passadís, canvien de banda!', m'explica un independentista. I ho remata un dels polítics independentistes que ha passat recentment per la presó: 'Mira, no és només que ens volien a presó, alguns dels diputats. És que ens hi envien de nou. Tu mateix: com vols que estigui l'ambient?'

El dubte del dia és un i és aquest: si els comuns són vuit diputats, i els vots en blanc

Un unionista ha votat en blanc. Qui? Circula el nom de Ramon Espadaler. El seu cap de premsa ho nega i els periodistes experts apunten que podria ser que un del PP

són nou, qui més ha votat en blanc? Tots els independentistes han votat Roger Torrent. No en falta cap. En canvi, un unionista ha votat en blanc. Qui? Circula el nom de Ramon Espadaler. El seu cap de premsa ho nega i els periodistes experts apunten que podria ser que un del PP, molt enfadat, s'hagi negat a votar Ciutadans. Es veu que no es poden veure.

I per acabar, sempre hi ha una sorpresa. La protagonitza Xavier Domènech, de Catalunya en Comú. En conferència de premsa, explica que no han votat Roger Torrent, candidat independentista a presidir el parlament, perquè no hi veuen projecte. I que no han votat el senyor Espejo, de Ciutadans, 'perquè no sumem'. Ho diu dues vegades. 'No sumem'. La pregunta fa cosa fer-la i tot: si arriben a sumar, voten Ciutadans? Per què?

JOSEP COSTA

‘El projecte polític no pot restar sotmès als temors individuals’

Entrevista al diputat que Junts per Catalunya proposa per a la vice-presidència del parlament

PERE CARDÚS

El parlament sorgit de les eleccions del 21 de desembre comença a caminar avui amb l'elecció de la presidència i la mesa. Ha costat força d'arribar a traçar el dibuix de la composició de la mesa, perquè el risc de la forta repressió dels aparells de l'estat espanyol plana damunt el Parc de la Ciutadella. Tothom té al cap el precedent de Carme Forcadell, que va arribar a passar una nit a la presó i que, juntament amb els altres membres sobiranistes de la mesa, té pendent un judici amb possibles penes de molts anys de presó. Les primeres decisions de la mesa no seran exemptes de polèmica: la pressió que fa el bloc monàrquic unionista contra la delegació del vot dels empresonats i exiliats i la investidura telemàtica de Puigdemont és molt forta. Parlem de tot això amb el diputat Josep Costa, que Junts per Catalunya proposa per a la vice-presidència de la cambra. Costa, lletrat i professor de teoria política ens explica els efectes de la repressió, les possibilitats d'aquests primers plens i de les represàlies possibles, com també el compromís de construir la República en aquesta legislatura.

—Per què ha costat tant de trobar president pel parlament?

—Simplement, perquè això va lligat a l'acord d'investidura i s'ha de valorar tot conjuntament. El partit que ha de proposar la presidència, que és Esquerra, ha dit amb tota lògica que volia saber una mica el full de ruta cap a la investidura perquè, segons com es presentés, seria una persona o una altra. No és que costi especialment, sinó que la mesa i la presidència formen part d'un conjunt més gran que inclou la investidura.

—En un altre moment hi hauria hagut cops de colze per a ser president...

—La posició de la presidència del parlament té una dignitat institucional i un reconeixement social que pot despertar l'interès de qualsevol persona amb sentit i ambició de país. O li pot

Com es pot exercir aquesta censura del parlament mitjançant la coacció de la mesa?

De la meva lectura de l'informe dels lletrats del parlament, en concloc que es decanten perquè es permeti el vot delegat

fer il·lusió d'ocupar. Passa que el funcionament del Tribunal Constitucional com a òrgan censor del parlament s'ha pervertit molt i descarrega sobre la presidència i la mesa una responsabilitat que no tenen. A la presidència i a la mesa no els pertoca de filtrar què es pot debatre. I tot això ha derivat en una persecució judicial de tots els membres de la mesa, acusats dels mateixos delictes que el govern. Tot plegat fa que els qui tenen acusacions gravíssimes amb possibles penes de presó de la legislatura anterior s'ho pensin dues vegades abans de decidir si volen continuar. No són pas imaginacions seves que s'hagi publicat en algun diari que, si la presidenta Forcadell repetia, podia tornar a la presó segons quines decisions que prenguéssin la mesa. I això és escandalós com a amenaça i com a idea mateixa. Com es pot exercir aquesta censura del parlament mitjançant la coacció de la mesa? És l'escandalosa realitat que hem viscut i cal tenir-la en compte.

—Podem dir que la repressió fa efecte?

—No es pot menystenir que ningú no ha vingut a aquest món per ser un màrtir. La gent té família i té amics i gent de qui ha de tenir cura. I tothom, abans de posar-se en una posició concreta de la lluita, ha de valorar quines conseqüències personals li pot implicar. Això sí: el projecte polític no pot restar sotmès als temors individuals. Però no es pot demanar a ningú que se sacrifiqui en l'àmbit personal si la seva situació no és propícia per a fer-ho. Veiem clar que sempre hi haurà relleu. Sempre hi haurà gent disposada a posar-se a la primera línia per defensar el projecte polític que ha guanyat les eleccions.

—Som massa durs si diem que qui es va presentar a les eleccions en aquest context ja havia de tenir-ho assumit?

—No és igual presentar-se a les eleccions que gestionar-ne el resultat. Tothom es pot presentar a les eleccions en unes circumstàncies i que, a l'hora de gestionar-ne el resultat, tingui en compte unes altres coses. No veig

cap incoherència que els resultats facin calibrar uns altres elements que no es podien donar per fets abans de les eleccions.

—Al ple de constitució hi haurà problemes?

—Hi haurà la qüestió del vot delegat.

—No pot fer perillar en resultat de la votació en aquest cas...

—Si no hi ha vots delegats, recau en els comuns el paper d'àrbitre de la situació. I entenem que ells no tenen intenció d'aprofitar la privació de drets de diversos diputats per fer variar la correlació de les majories. Ja han dit que no hi volen jugar. Suposem que respectaran la majoria que ha sortit de les urnes i ajudaran a configurar una mesa representativa del resultat electoral.

—Hi ha hagut confusió entre allò que va dir el jutge Llarena i els lletrats del parlament sobre la possibilitat de delegar el vot. Quina és la interpretació correcta?

—Ara parlem del ple de constitució. I no hi ha una mesa electa que pugui interpretar aquesta qüestió. Serà la mesa d'edat, tal com han suggerit els lletrats, que decidirà. Ho hauran de fer amb l'assistència dels lletrats. El ple de constitució es fa sempre amb l'assistència del lletrat major. Jo crec que es prendrà la decisió amb el criteri que han manifestat els lletrats. L'informe de la mesa, encara que considera que el reglament no ho admet, pren en consideració que el jutge ha resolt en aquest sentit i que la mesa té un aval judicial per a permetre la delegació del vot. De la meva lectura de l'informe dels lletrats del parlament, en concloc que es decanten perquè es permeti el vot delegat.

—Si s'habilita el vot delegat per a la constitució, serà un precedent que permetrà de fer-ho també en la investidura?

—La decisió del magistrat Llarena és també sobre el ple d'investidura. Per tant, si s'accepta la delegació per a aquest ple, entenem que d'una manera

L'informe dels lletrats conté tan sols unes consideracions preliminars perquè ningú no els ha demanat un informe sobre un cas concret

manera vinculada s'admet per al ple d'investidura.

—Però ja hi haurà una mesa electa amb capacitat d'interpretar el reglament...

—Hi haurà una mesa amb legitimitat democràtica per a prendre les decisions que s'hagin de prendre. Podran variar el criteri, ampliar-lo, o fer-lo seu.

—Quin és el poder de decisió dels lletrats? Tan sols emeten opinions no vinculants?

—Els lletrats tenen una funció bàsica d'assessorament dels òrgans de la cambra. No tenen cap funció decisòria. Per a aquells que no estiguin familiaritzats amb el funcionament del parlament, hem d'explicar que els lletrats no són jutges. No són àrbitres de res. Els lletrats tenen una funció crucial important d'assessorar els òrgans de la cambra. Per tant, serà la mesa que haurà d'adoptar el criteri en tot allò que no sigui previst. En cas de llacuna, resol la mesa.

—La qüestió de la investidura a distància no té cap aval judicial ni cap precedent on agafar-se?

—Sabem els precedents jurisprudencials. Sabem com funciona l'aplicació del reglament a qualsevol parlament. Cal observar la doctrina general del parlamentarisme democràtic. Hi ha uns criteris de ser fidels a la representació democràtica expressada pel ple, no permetre els elements que puguin distorsionar la correlació de majories del parlament. I qualsevol interpretació que es faci ha de ser tan favorable com sigui possible a l'exercici de la representació democràtica del parlament. Són criteris generals que sempre s'han de tenir en compte. En aquest sentit, l'informe dels lletrats conté tan sols unes consideracions preliminars perquè ningú no els ha demanat un informe sobre un cas concret.

—L'arbitrarietat jurídica que s'aplica contra Catalunya deixa els membres de la mesa en una amenaça constant siguin

Junts per Catalunya proposa Josep Costa per la vicepresidència del parlament.
CEDIDA

quines siguin les interpretacions que facin del reglament.

—Ami no m'agrada parlar d'interpretació en aquest cas. Sembla que es canviï el sentit literal del reglament. I, en aquest cas, la mesa aplicarà el reglament, que diu que allò que no és previst expressament correspon a la mesa decidir com es fa. Per tant, sempre s'aplicarà el reglament. Això no vol dir que no siguem conscients que les decisions que pren el Parlament de Catalunya no són del gust de l'estat espanyol. Això ja fa temps que és així. Sabem que no ens ho faran fàcil i que, si tenen cap recurs per a fer-nos-ho difícil, el faran servir. Com que nosaltres no podem disposar sobre el resultat de les eleccions, que és el que és, com a representants del poble hem d'administrar la voluntat del poble. No podem dir que no elegirem el president Puigdemont. A més, si algú entengués que el reglament no permet de fer una cosa que vol la majoria, ha de recordar que aquesta majoria té la potestat de canviar el reglament.

—La legislatura que comença ara serà per a fer passes clares de construcció de la República?

—Aquest és el compromís i el mandat electoral que tenim. Tenim un mandat per a continuar el procés de construcció de l'estat independent. I entenc que hi ha una modulació de les estratègies o els ritmes d'acord amb l'experiència acumulada i el resultat electoral. O d'acord amb la lectura que els partits fan del resultat electoral. Però el programa polític és irrenunciable. Una cosa és el programa que has proposat i una altra és el nivell de suport que ha tingut. Els partits partidaris de la República han expressat la necessitat de modular les estratègies en les noves circumstàncies. Jo no ho entenc en cap cas com una renúncia de l'objectiu. Tampoc no és negligir que no és tot a les nostres mans. Hi ha un altre actor davant i, segons com es comporti, haurem de modular les estratègies. Considerar que tenim el dret de constituir-nos com a República independent sense haver de demanar permís no vol

dir que no hàgim de tenir en compte els altres actors. Hi ha una dimensió internacional que també s'ha de tenir en compte. La voluntat de complir el programa és indiscutible.

—Amb l'actitud de l'estat espanyol, es fa difícil de pensar que es podrà fer una simple gestió de l'autonomia i preservar les institucions?

—Això no és una hipòtesi realista. L'estat espanyol no dirà que 'ho perdona tot' si ara fem 'bondat'. Com que no és una hipòtesi realista, hem d'assumir que l'estat mantindrà la repressió i el conflicte polític obert. No és a les nostres mans de fer un parèntesi en el conflicte polític.

—Parlàveu de la dimensió internacional?

—Crec que la victòria del 21 de desembre és un aval molt fort, sobretot de cara a l'estranger. No som conscients fins a quin punt l'acte de dos milions setanta-vuit mil persones de dipositar una butlleta desafiant l'estat, les amenaces i la repressió, té un efecte sobre la credibilitat del govern espanyol. Les urnes han confirmat la força d'aquest moviment de fons. Això, més enllà del dia a dia anecdòtic, té una transcendència que, quan es constitueixi el parlament i es faci efectiva la majoria de govern, tindrà un reconeixement exterior. L'endemà de les eleccions algun govern europeu es va sentir interpel·lat per aquest resultat...

—Alemanya va demanar que es respectés el resultat i es deixés governar la majoria guanyadora...

—Efectivament.

—El retorn de Puigdemont una vegada hagi estat investit president serà un punt d'inflexió en aquest terreny?

—L'objectiu és que el president torni. Però que torni com a president per exercir de president. Algun company de Junts per Catalunya ha dit que el president ha de fer de president i no de presidiari. Això ho veiem molt clar. Aquesta és la nostra voluntat i la línia de treball a què ens hem compromès. ■

Hi ha una dimensió internacional que també s'ha de tenir en compte. La voluntat de complir el programa és indiscutible

L'objectiu és que el president torni. Però que torni com a president per exercir de president

COM ELS COU TV3

MARTA ROJALS

La dirigent de Ciutadans, Inés Arrimadas, al programa 'Els matins' de TV3. E.P.

«Sense el paper dels mitjans públics nacionals i testimoniadors la història del país es quedaria als nostres mòbils com les fotos del gat o dels aniversaris dels nebots»

Aquests dies, als catalans eSHT* (en el Sentit Històric del Terme*), una jutgessa ens ha donat una alegria. Sí, es fa estrany fins i tot d'escriure. Perquè la sentència que obliga El País a rectificar unes mentides contra TV3, molts ens la sentim com una victòria pròpia, personal. Per totes les vegades que els mitjans del règim s'apropien la realitat que molts veiem amb aquests ulls –que palpem, sentim, vivim en primera persona– i la transformen en un caldo deshumanitzador per al consum dels seus feligresos i creditors. Per totes les vegades que els catalans eSHT ens hem de mossegar els punys per no disposar d'uns altaveus tan amples, ni tan potents, per a contrarestar les tones de merda que ens tiren cada dia a sobre. Per totes les vegades que els periodistes d'estat es piken en el codi deontològic sota la premissa que 'per sobre de la veritat hi ha la unitat d'Espanya'. Sap greu, titis: aquesta vegada algú no us l'ha volguda deixar passar, i heu perdut. Per més que us dediqueu –a l'era de Twitter, ai, Senyor– a marranejar com criatures als vostres editorials.

Per això avui ho celebro amb doble del Cola-Cao i amb l'esperança que aquesta sentència no sigui l'última contra el periodisme de desinformació. I si en aquest moment no en tenim una carretada a favor, no en tinc cap dubte, és perquè des d'aquest cantó no tenim el temps ni els recursos econò-

‘Llum, foc, destrucció’, com deien a
‘Bola de Drac’, els dibuixos de TV3 amb
què tants nous catalans van aprendre la
llengua del país

Des d’aquest cantó no tenim el temps ni
els recursos econòmics de què disposen
els nostres adversaris per portar-nos a
jutges i fiscals a cada respiració

mics de què disposen els nostres adversaris per portar-nos a jutges i fiscals a cada respiració. Ser afecte al règim, ço és, viure deslliurat del neguit que els teus veïns et denunciïn a caprici dona molta tranquil·litat i un bon marge de maniobra per a les teues aficions: ho hem vist amb els desvagats censurers que han portat a la junta electoral fins l’aigua de color groc, o amb els incansables denunciadors de docents pel seu exercici de la llibertat de càtedra, o amb les campanyes contra la normalització del català, sempre al dia, o en recollides de firmes com aquesta última perquè tanquin TV3 (i, com deia aquella llumenera del PP, en muntin una altra amb persones ‘normals’).

Si us hi fixeu, l’imperi dels pro-155 és això: tancar la boca, denunciar, censurar, abolir els canals d’expressió del contrari. ‘Llum, foc, destrucció’, com deien a ‘Bola de Drac’, els dibuixos de TV3 amb què tants nous catalans van aprendre la llengua del país. Perquè els mitjans públics catalans van néixer per assolir la normalització lingüística, de la mateixa manera que Ciutadans va néixer per aniquilar-la. Construcció vs. destrucció, el patró que es repeteix. Que aquesta manera de fer –de desfer– ens sorprengui o ens descol·loqui als republicans, més que innocència, també té molta cosa de sana: m’hi jugo un matí de mirar la Griso o la Quintana que a cap republicà no se’ns acudiria d’exigir que tanquin les emissions de la Sexta, Telecinco, Antena 3, TV1, 13TV, Intereconomía (i paro perquè se’m fa tard) a Catalunya, per més espanyolista furibunda que sigui la doctrina que prediquen. Suposo que també és per aquests detalls que no ens entendrem mai.

Que una tele catalanocèntrica com TV3 és més plural que qualsevol tele d’Espanya no cal que ho diguem naltros, que per alguna cosa en som adoctrinats, sinó que ho confirmen tots els estudis independents que se’n fan. L’últim potser és aquest de la campanya electoral; si aneu directament a la pàgina 10 en veureu la comparativa. Doncs bé, la percepció

Que una tele catalanocèntrica com TV3 és més plural que qualsevol tele d'Espanya no cal que ho diguem naltros

La història que escriu l'independentisme és Notícia en majúscula, mentre que la de l'espanyolisme només és la mateixa cançó remasteritzada del 1939

distorsionada de l'espanyolisme sobre la pluralitat de la cadena s'explica pel fet que a Catalunya hi ha dos tipus d'espectadors de tele: els que interpreten la realitat catalana des del marc nacional català i els que la interpreten des d'un marc nacional espanyol. Si ens hem de creure que els segons miren mai TV3 (recordem que Iceta o Arrimadas van repiular l'article mentider d'El País), és normal que la realitat que hi veuen els sembli exagerada o directament falsa, en tant que no els concorda amb la línia de pensament únic imposada pels trenta mil canals hispanocèntrics que els arriben a casa. En aquest cas, no fotem: la seua quota de tele pública ja està coberta amb TVE1, que per cert jo també els la pago i m'he de fotre amb els espanyolíssims toros i l'espanyolíssim menysteniment a la meua minoria cultural. Però d'aquí a exigir a TVE1 que faci o que desfaci perquè el seu marc nacional no és el meu, Déu me'n guard. El meu projecte és pirar.

Per tant, el problema no és de la tele, sinó dels marcs nacionals dels espectadors. D'aquí vénen les marranades dels espanyolistes quan TV3 dona testimoni d'una realitat que des del marc hispanocèntric han intentat sistemàticament silenciar, si no manipular, si no menystenir. La frustració els delata. Cada 11-S, marranada; cada discurs del president, marranada; cada referència a l'1-O, més marranades. En aquest sentit, amb els seus errors i els seus encerts (matiso per als nyenyenyè), TV3 fa una feina de compensació, com amb la llengua i la cultura, d'un univers mediàtic aclaparadorament anticatalanista. Els qui la volen tancar saben què fan, no descobreixo res, perquè sense el paper dels mitjans públics nacionals i testimoniadors la història del país es quedaria als nostres mòbils com les fotos del gat o dels aniversaris dels nebots. Jo no en sé gens, de periodisme, però em sona allò que la notícia és l'home que mossega el gos i no a la inversa: per tant, des del punt de vista informatiu, la història que escriu l'independentisme és Notícia en majúscula, mentre que la de l'espanyolisme només és la mateixa cançó remasteritzada del 1939.

El Ministeri d'Hisenda espanyol vol enfonsar la cultura a Catalunya

Cultura Reportatge sobre l'assetjament del govern espanyol contra els equipaments culturals, als quals reclama l'IVA d'uns ajuts que no s'havien pagat mai

MONTSERRAT SERRA

Des de final d'any, el Ministeri d'Hisenda espanyol ha emprès un seguit d'accions per a reclamar l'IVA dels ajuts que atorga el govern espanyol en diversos àmbits de la societat. En el terreny de la cultura la mesura és tan agressiva i aclaparadora, i afecta institucions i entitats tan determinants, que es pot considerar un atac letal. Si els recursos interposats contra la mesura no aturen la demanda i els diners reclamats s'han de fer

efectius, trontollaran i fins i tot es perdran actius culturals de qualitat. En aquest cas, podria costar dècades de recuperar la vitalitat cultural i artística del país (en un sector que ja fa anys que travessa grans dificultats). Ho expliquem.

El Ministeri d'Hisenda espanyol ha reclamat l'IVA corresponent als ajuts atorgats entre el 2012 i el 2016 a algunes institucions, entitats i fundacions de Catalunya, sobretot vinculades al teatre i als museus. Mai no s'havia reclamat l'IVA dels ajuts, segurament perquè és un contrasentit. Alhora, l'acció del

El Ministeri d'Hisenda espanyol ha reclamat l'IVA corresponent als ajuts atorgats entre el 2012 i el 2016

ministeri és completament arbitrària, perquè l'IVA no es reclama a tots els equipaments ni entitats culturals, sinó només a aquells que hagin tingut una inspecció durant el 2017. Tampoc no es reclama als que són de titularitat cent per cent estatal, que en resten exempts. A més, no hi ha constància que cap equipament cultural de fora del Principat de Catalunya hagi rebut el requeriment tributari, tot i que en principi la mesura té abast estatal.

A l'arbitrarietat de tot plegat, s'hi afegeix que aquesta reclamació arriba durant

Museu d'Art Contemporani de Barcelona. ALBERT SALAMÉ

l'aplicació del 155, amb la Generalitat intervinguda, cosa que vol dir que els equipaments, empreses i fundacions culturals afectats no poden comptar amb la Generalitat perquè les defensi. Això implica una desprotecció absoluta contra una acció abusiva i desproporcionada del govern espanyol.

No hi ha cap llista completa dels equipaments, empreses i fundacions culturals afectades. Sabem que, fins ara, han rebut el requeriment una desena. En l'àmbit teatral, se sap el cas del Mercat de les Flors (un milió d'euros i ja n'ha pagats 400.000), el Teatre Lliure (1,3 milions d'euros) i el Festival Temporada Alta (un milió d'euros). Pel que fa als museus, el requeriment ha arribat al MNAC (un milió d'euros), al Macba

(1,1 milions d'euros), al CCCB (1,25 milions d'euros i ja n'ha pagats 300.000) i la Fundació Palau. I en el cinema, a la productora Proa (ha pagat 60.000 euros).

L'advocat Durán-Sindreu i la retroactivitat de la modificació de la llei de l'IVA

La major part dels equipaments afectats s'han posat en mans de l'advocat especialitzat en temes tributaris Antonio Durán-Sindreu. Ell ha explicat a VilaWeb que aquest problema de l'IVA de les subvencions ve de lluny, d'una sentència del Tribunal de Justícia de la Unió Europea del 2014. Aquesta sentència afectava la llei de contractes del sector públic i incloïa una modificació de la llei de l'impost sobre el valor afegit.

No hi ha cap llista completa dels equipaments, empreses i fundacions culturals afectades

La modificació d'aquesta llei, arran d'una esmena d'ERC (a la qual tots els grups del congrés espanyol van donar suport), aclaria que els ajuts culturals restaven exempts d'IVA, com també els d'uns altres àmbits de la societat (les televisions, la recerca científica i el transport públic). Aquesta modificació va entrar en vigor el 10 de novembre de 2017. En aquest punt, semblava que es resol·lia el problema de l'IVA dels ajuts culturals. Tanmateix,

passat el 10 de novembre alguns equipaments van rebre una notificació del Ministeri d'Hisenda espanyol dient que havien de pagar l'IVA dels ajuts dels anys anteriors, entre el 2012 i el 2016.

Durán-Sindreu explica: 'El cas que ara ens ocupa és un cas d'interpretació de la llei. La interpretació del Ministeri d'Hisenda és que la modificació de la llei de l'IVA no afecta les subvencions que s'hagin rebut abans del 10 de novembre del 2017, que és quan entra en vigor i, per tant, pot reclamar-ne l'IVA. Però és una interpretació dubtosa, perquè l'IVA és un impost harmonitzat dins una normativa comunitària i la modificació de la llei aclareix el concepte de subvencions. Aquesta modificació no es pot considerar una nova llei; per tant, és retroac-

Museu Nacional d'Art de Catalunya. MNAC

Ada Colau va anunciar que havia demanat de reunir-se amb el ministre espanyol Cristóbal Montoro per aclarir la situació

tiva i afecta els anys anteriors. Si la llei és retroactiva, en cap no cas s'ha de cobrar aquest IVA dels anys anteriors que reclama Hisenda. A més, la llei de l'IVA sempre s'havia interpretat de manera que els ajuts culturals no tributaven. I ara que s'especifica que no tributen, ens trobem en aquesta situació. És una nova batalla que comença.'

En aquestes circumstàncies, Durán-Sindreu ha començat un procés de reclamació i per això ha posat un recurs contra la liquidació d'aquest IVA. 'El fet greu – denuncia – és que ningú no ha defraudat res a Hisenda, aquest IVA no s'ha pas cobrat al públic. És un cas d'interpretació de la llei, insisteixo, però es fa difícil d'entendre que es faci una interpretació

que pugui tenir conseqüències tan nefastes. Els efectes en la cultura són gravíssims. I hem de recordar que la cultura és un bé d'interès general.'

Ajuntament de Barcelona, CoNCA i proposicions de llei al congrés i al senat

Però el fet és que, ara per ara, els requeriments milionaris pesen sobre uns equipaments, empreses i fundacions culturals i això ha despertat una gran inquietud entre els afectats. Per això, paral·lelament a la via econòmico-administrativa, institucions públiques catalanes i partits polítics han impulsat més accions per tal que el Ministeri d'Hisenda espanyol es faci enrere i s'especifiqui en la llei que l'exempció de l'IVA per a les subvencions

té efectes retroactius. L'1 de desembre passat la batllessa de Barcelona, Ada Colau, va convocar les entitats culturals afectades vinculades a l'Ajuntament de Barcelona (el MNAC, el Macba, el Mercat de les Flors, el Teatre Lliure i el CCCB), juntament amb entitats vinculades a la recerca, també afectades per l'IVA. Colau va exposar la defensa d'aquests sectors contra la mesura: 'El pagament de l'IVA retroactiu que demana Hisenda fa perillar la viabilitat d'equipaments culturals que són essencials per a la nostra ciutat i no en podem prescindir. Tenim una responsabilitat institucional. No podem permetre que perillin aquests equipaments. La voluntat és anar completament coordinats amb tots els actors de tots dos sectors (el cultural i el científic), perquè són sectors estratègics per a la ciutat de Barcelona. Més i tot: són dos pilars de tota societat democràtica i són clau per a la sortida econòmica del moment en què ens trobem.'

Ada Colau va anunciar que havia demanat de reunir-se amb el ministre espanyol Cristóbal Montoro per aclarir la situació. 'Perquè tècnicament té solució, ens ho diuen els experts; i per sortir com més aviat millor d'aquesta situació d'incertesa.' Tanmateix, quan fa gairebé un mes i mig de la demanda, Montoro encara no li ha respost.

Un altre organisme, aquest de la Generalitat, el Consell Nacional de la Cultura i de les Arts (CoNCA), va reunir totes les entitats afectades de què tenia constància, a mitjan desembre, per compartir la situació i engegar accions

D'esquerra a dreta i de dalt a baix: l'advocat Antonio Durán-Sindreu; la batllessa Ada Colau; el senador d'ERC Bernat Picornell; la vice-presidenta del CoNCA, Gemma Sendra; el responsable de Temporada Alta, Salvador Sunyer; el diputat de Podem Josep Vendrell. CEDIDES

coordinades. Segons Gemma Sendra, vice-presidenta interina del CoNCA: 'Vam reunir els equipaments afectats, juntament amb l'advocat Durán-Sindreu i Rosa Pasqual, responsable de pressuposts de la Generalitat, per analitzar conjuntament la situació. Perquè hi havia molta confusió i situacions diferents segons els equipaments. La majoria tenen el paraigua de l'Icub o del departament de Cultura, però, per exemple, el Festival Temporada Alta, que depèn de l'entitat privada Bitó Produccions, es trobava desamparada i era la que requeria una acció més immediata. Des del CoNCA hem fet una declaració pública contra la mesura del Ministeri d'Hisenda, i hem enviat una carta als ministres Montoro i Méndez de Vigo, demanant una reunió per a parlar-ne i mirar de resoldre-ho. Encara no en tenim cap resposta.'

Avui el grup d'ERC al senat espanyol ha presentat una proposició de llei per garantir la sostenibilitat financera del sector cultural

Pel que fa als partits polítics, avui el grup d'ERC al senat espanyol ha presentat una proposició de llei per garantir la sostenibilitat financera del sector cultural, audiovisual, d'investigació, de transports i més serveis públics. A mitjan desembre ERC ja va entrar la proposició de llei, però va haver-hi de fer modificacions tècniques i finalment s'ha presentat avui. També avui el grup de Podem ha presentat una proposició de llei al con-

grés espanyol en els mateixos termes. La voluntat de tots dos partits és pressionar el Partit Popular per modificar la llei de l'IVA perquè inclogui el concepte de retroactivitat, a fi que les reclamacions de Montoro deixin de poder-se fer des d'Hisenda.

El senador d'ERC Bernat Picornell ha explicat a VilaWeb que en la següent reunió de la mesa, a final de mes, es qualificarà i que en els dos o tres plens vinents es podria debatre. Això vol dir fer el debat de la proposició de llei cap al mes de març: 'Busquem una presa de posició del PP. Hi ha molta gent afectada. Hem de batallar perquè en l'àmbit del sector cultural reclamar aquest IVA és un disbarat.' El 12 de desembre en una sessió de control del ministre Montoro, Picornell ja va demanar sobre l'IVA de les subvencions. En aquell moment el ministre va dir que no consi-

derava la llei retroactiva. Una posició pública que podria fer sospitar que Montoro no està disposat a cedir. Tanmateix, Picornell considera que en aquell moment Montoro feia campanya electoral i que va aclarir poca cosa. Que no serà fins al debat de la proposició de llei que es veurà la posició del PP i del govern. Però Picornell creu que és fonamental de lluitar fins al final: 'Si no ho canviem, perdrem bous i esvelles.'

Per una altra banda, Josep Vendrell és el representant de Podem al congrés que ha treballat la proposició de llei. 'Ara -diu- el govern té un mes per vetar o no la proposició de llei. Si la veta vol dir que no l'admetrà a tràmit, però nosaltres creiem que tirarà endavant. Si s'admet, anirà al ple i s'obrirà un període per a presentar esmenes, etc. Amb aquesta acció volem dir al govern que cal resoldre el

El Festival Temporada Alta, al llindar de la suspensió.
ACN

Si la justícia no li dona la raó i es troba obligat a pagar el milió d'euros que li reclama el ministeri espanyol, l'empresa que organitza el Temporada Alta tancarà

problema de l'IVA de les subvencions. És una manera de pressionar perquè es resolgui. El temps que tardarà no ho podem saber, perquè tindrà molt a veure amb la voluntat política del PP. Però el problema és molt greu. En el cas dels equipaments culturals, aquest tribut pot eliminar-ne la viabilitat. S'incorre en una situació d'indefensió i inseguretat jurídica.'

El Festival Temporada Alta de Girona i Salt podria tancar

Una de les empreses més afectades per la mesura és el Festival Temporada Alta de Girona i Salt, que organitza l'empresa Bitó Produccions des de fa vint-i-sis anys. És un dels festivals de teatre de més prestigi d'Europa i possiblement del món. Bitó és l'única empresa privada fins ara que ha rebut el requeriment d'Hisenda de pagar l'IVA dels ajuts del 2012 al 2016. Salvador Sunyer, responsable del Festival Temporada Alta, està visiblement afectat per la mesura i es mossega la llengua per no agreujar la situació, perquè –tal com diu– ara l'objectiu és salvar el festival. Si la justícia no li dona la raó i es troba obligat a pagar el milió d'euros que li reclama el ministeri espanyol, l'empresa haurà de tancar. 'Òbviament no tenim aquests diners. Tots els diners dels ajuts s'han quedat dalt els escenaris. Per tant, si hem de pagar i no hi ha ningú que ens avaluï, haurem de tancar.'

Salvador Sunyer sent una certa desesperació, perquè no entén que es reclami aquest IVA dels ajuts quan la modificació de la llei de l'IVA ja ha

aclarit l'exempció: 'No ens han reclamat mai l'IVA dels ajuts. Tota la vida, després de cada festival, hem fet una auditoria per mostrar i demostrar en què ens hem gastat els diners. D'ajuts, en rebem de diversos organismes públics: Generalitat, Ajuntament de Girona, Diputació de Girona, Unió Europea i també del Ministeri de Cultura espanyol. De cap d'aquests organismes públics no ens reclamen l'IVA d'aquests ajuts. I ara resulta que ens reclamen un IVA d'unes edicions anteriors al novembre del 2017 que cap entitat cultural no havia previst, perquè no s'havien reclamat mai fins ara. Per això no es va fer cap reserva de diners per pagar-los. Tots els diners dels ajuts s'han invertit en les activitats.'

Hem demanat a Salvador Sunyer que recordi com s'han succeït les accions fins ara. Ens explica que durant el 2017 van rebre una inspecció d'Hisenda. Els van dir que tot estava bé, però a mitjan octubre van rebre un requeriment per a pagar l'IVA dels ajuts del 2012 al 2016. La xifra puja a un milió d'euros, que havien de fer efectius (pagar o avalar) abans del 5 de gener d'enguany. L'advocat Antonio Durán-Sindreu va presentar una demanda dient que Bitó produccions no té aquests diners i que justificar l'embargament podria implicar danys d'impossible reparació. I va recórrer contra el requeriment perquè el tribunal eximeixi Bitó de l'aval. És un pas necessari perquè Bitó pugui recórrer judicialment contra la mesura d'Hisenda i el tribunal la pugui aixecar. Ara Bitó Produccions es troba

en la incògnita de saber si és eximit de pagar l'aval d'un milió d'euros i pot recórrer contra la mesura sense cap despesa prèvia, com passa amb les entitats públiques consorciades.

L'equip de Bitó produccions que organitza el Festival Temporada Alta és format per vint-i-vuit persones. De moment, explica Salvador Sunyer, treballen amb tota normalitat. El fet és que enguany han rebut una important subvenció de la Unió Europea que implica vuit festivals i productores europees. Tanmateix, si Bitó hagués de tancar, el projecte es perdria, no solament per al Festival Temporada Alta sinó també per a la resta d'entitats implicades.

La feina del Festival Temporada Alta és de gran qua-

litat i és estructural per a moltes companyies i teatres del país. En aquest moment difícil, moltes empreses, companyies, actors i persones del sector teatral han donat suport particular al Festival Temporada Alta, amb accions com ara no voler cobrar feines tècniques o actuacions. Sunyer destaca aquesta generositat de molta gent amb el festival en l'àmbit particular. Tanmateix, quan li hem demanat pel suport rebut de l'Ajuntament de Girona i la Diputació de Girona, dues institucions públiques que encara mantenien musculatura econòmica, Sunyer ha fet silenci.

El Festival Temporada Alta dona nom i prestigi a la ciutat de Girona. En l'àmbit teatral es troba al mateix nivell que el Cellar de Can Roca

en l'àmbit de la gastronomia internacional. Posats en contacte amb el regidor de Cultura de l'Ajuntament de Girona, Carles Ribas, li hem demanat per la posició que adoptarà l'ajuntament davant la situació de Bitó Produccions, que podria ser letal i si la institució està disposada a avalar l'empresa teatral. Ribas ha dit: 'D'entrada, que un ajut en l'àmbit de la cultura contingui IVA és una autèntica barbaritat. És no entendre la importància social que té la cultura. L'Ajuntament de Girona ha declarat Temporada Alta un festival estratègic per a la nostra ciutat. Amb això ja queda clar que el considerem molt important. A partir d'aquí, en l'hipotètic cas que es denegui el recurs contra l'aval (que jo penso que arribarà més tard, que

abans es resolrà la situació especificant la retroactivitat en la modificació de la llei de l'IVA), l'Ajuntament de Girona, com faran més entitats públiques i privades, ens posarem al costat del Festival i a la seva disposició. Ara no em feu dir com haurà de ser el suport, però farem el que tinguem a les nostres mans, el que calgui, perquè Temporada Alta no desaparegui. No estan sols. També sé que molts empresaris s'han posat en contacte amb Salvador Sunyer per donar-li suport.'

Una acció punitiva que s'afegeix al context de repressió política que viu el país

El fet és que aquesta mesura tributària té efectes a tot l'estat espanyol. I, tanmateix, només es té notícia d'equipa-

El Centre de Cultura Contemporània de Barcelona, també està amenaçat. CCCB

El món de la cultura és vulnerable, massa, i que tot i que és un sector de prestigi imprescindible per al país i la seva projecció internacional

ments afectats a Catalunya. Hi ha hagut arbitrarietat en els requeriments? Hi ha raons polítiques darrere aquesta arbitrarietat? El senador Bernat Picornell diu que ERC té previst de demanar un informe sobre els equipaments afectats a tot l'estat espanyol i quin criteri s'ha emprat.

L'advocat Antonio Durán-Sindreu posa en dubte l'arbitrarietat del Ministeri d'Hisenda espanyol. 'No hi veig arbitrarietat, hi veig criteris d'Hisenda.' Recorda que hi ha un pla d'inspeccions de les subvencions de fa temps. I creu que ha trobat un element comú en tots els equipaments culturals afectats: tots han demanat la devolució de l'IVA. Per retornar l'IVA cal fer una inspecció per comprovar que la devolució és correcta. La inspecció ha comprovat les subvencions i, tot seguit, Hisenda n'ha reclamat l'IVA.

Per una altra banda, Durán-Sindreu creu que només s'han inspeccionat alguns equipaments i no uns altres (per exemple no s'ha tocat el Gran Teatre del Liceu ni l'empresa Focus) pel fet que els equipaments culturals te-

nen matisos fiscals segons el sector i també segons la titularitat i el tipus d'equipament (les fundacions tenen unes altres condicions determinades), que fan que hi hagi diferències en el tractament fiscal.

Durán-Sindreu també apunta les peculiaritats del sector cultural a Catalunya, que té unes característiques diferents de l'espanyol. 'La cultura a Catalunya –explica– té molt suport de l'administració pública, que la considera un bé d'interès general; alhora que moltes entitats són consorciades. És una política molt diferent i la cultura s'exerceix d'una manera molt diferent.'

Però aquest IVA dels ajuts es reclama en el context del 155, quan no hi ha ni govern, ni conseller de Cultura que defensï aquests equipaments. En aquest sentit, l'advocat Durán-Sindreu sí que veu en el context un agreujament, també en l'aspecte de presa de decisions, burocràtic i de marge de maniobra.

A més, la repressió propiciada pel poder judicial, executiu i legislatiu espanyol

s'ha centrat en la presó (presos polítics) i en les multes inabastables: fiances multimilionàries, multes desproporcionades i ara l'IVA de les subvencions culturals, que molta gent interpreta en la mateixa direcció. Les raons polítiques de l'acció tributària són difícils de provar. Si es constata que el govern espanyol només ha reclamat l'IVA de les subvencions a equipaments culturals de Catalunya, serà una constatació d'arbitrarietat política.

Tots els protagonistes d'aquest afer consultats són conscients de la gravetat de la situació. Perquè si Montoro i el seu equip se sortís amb la seva, alguns equipaments de cultura importants a Catalunya en resultarien tan perjudicats que la mesura podria desmembrar-los. I es fa ben palès que el món de la cultura és vulnerable, massa, i que tot i que és un sector de prestigi imprescindible per al país i la seva projecció internacional, alhora que un motor econòmic, la realitat és que la situació dels treballadors de la cultura i els seus equipaments es troben al ras. 📺

BEATRIZ TALEGÓN

‘El pitjor escenari per a Espanya és el retorn de Puigdemont investit president’

Entrevista a l'analista política i ex-secretària general de la Unió Internacional de les Joventuts Socialistes

CEDIDA

PERE CARDÚS

Beatriz Talegón és una veu lliure de l'esquerra espanyola. Des de la primera a frase a l'última, Talegón diu allò que pensa sense por de represàlies. No perd el somriure ni l'amabilitat en cap moment. Tampoc quan parla de coses greus, tristes, preocupants i demolidores. Va situar-se a l'escena pública venint de les files del PSOE i arribà a ser secretària general de la Unió Internacional de les Joventuts Socialistes. Va saltar de les files socia-

listes després de crítiques contundents a l'aparell del partit. Darrerament, ha sorprès tothom amb una mirada del procés d'independència català molt poc habitual entre els intel·lectuals espanyols. En aquesta entrevista, parlem de què passa a la democràcia espanyola, de l'odi contra els catalans, de l'estratègia de Puigdemont i el moviment republicà, de les raons del canvi de discurs de Pablo Iglesias i Podem, del paper de la justícia espanyola, de la possible intervenció in-

ternacional, de TV3 i moltes coses més. La seva opinió no deixa indiferent ningú. I remou alguns prejudicis que potser hem anat construint sense ser-ne conscients.

—Què passa a Espanya? Més enllà de Catalunya, s'hi perd la democràcia?

—Som davant una situació de xoc. Especialment per a aquells que en són conscients. Cauen totes les màscares i tots els telons que feien un decorat que deixava entendre que s'havia fet una transició

Cauen totes les màscares i tots els telons que feien un decorat que deixava entendre que s'havia fet una transició modèlica

No hi ha hagut un partit socialista lliure, autònom i d'esquerres durant aquest període de la història d'Espanya

modèlica i vivíem en una democràcia moderna i en un estat avançat i sobirà. Penso que precisament ara Catalunya ha pitjat el botó de detonació que ha fet saltar les màscares. Però allò que hi ha al fons és pudor de podridura. Tot el que ve arrossegat des del franquisme es posa ara mateix en evidència. Ens adonem que realment no tenim una democràcia, que no tenim un estat sobirà, que no tenim mitjans de comunicació fiables i veraces, i que desgraciadament tenim una societat manipulada que no és sobirana i amb unes institucions que no són legítimes per totes aquestes raons que he dit.

—Anem a pams. Heu proposat de catalanitzar Espanya. Què vol dir això?

—Quan hom observa bé i s'espolsa els prejudicis que ens han inoculat de manera contínua —durant tota la història de la pseudo-democràcia i abans— d'odi a la catalanitat, descobreix que hi ha un moviment social, una organització ciutadana, que no atén a la lògica de les dretes i les esquerres, sinó a criteris de legitimitat, sobirania i democràcia en un sentit més real i efectiva. Això que passa a Catalunya és un cop de puny a la taula de la martingala de cartó pedra que ens ha venut un règim que s'ha perpetuat des del cop d'estat del 1936 o més enrere.

—Quan vau adquirir aquesta sensibilitat amb el cas de Catalunya?

—Vaig començar a militar al Partit Socialista en l'època de Zapatero, poc després de l'atemptat de l'11-M. I aquest era el moment de Zapatero, Maragall, l'estatut... Vaig tenir la sort d'implicar-me políticament en un partit que aleshores tenia una visió molt positiva de Catalunya i quan el PSC també era un partit força més obert, dinàmic i permeable a la realitat de la societat catalana. Quan vaig començar a participar en la política internacional amb la joventut socialista europea i internacional, vaig viure com les Joventuts Socialistes de Catalunya demanaven la independència orgànica de les Joventuts Socialistes d'Espanya. En aquesta situació, vaig haver de bregar-hi com a vice-secretària general

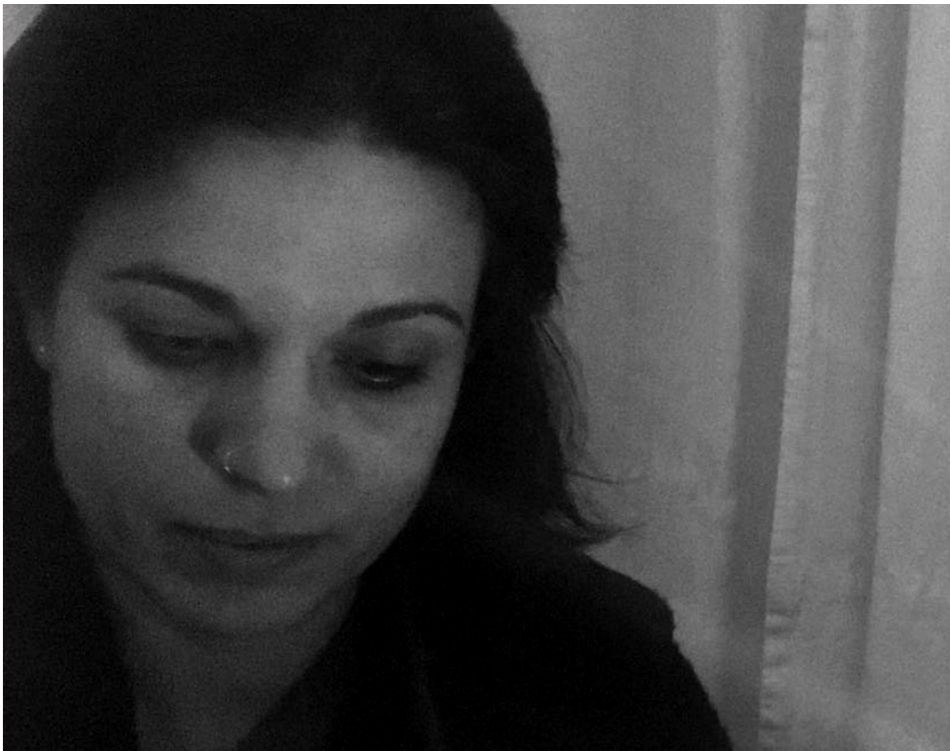
de la Internacional Socialista de Joves, i després com a secretària general.

—I què vau fer?

—Vaig assumir la missió d'arribar a un acord —i signar-lo— perquè es produís a independència orgànica que demanaven els representants catalans. Les Joventuts Socialistes de Catalunya van passar a votar de manera independent als fòrums internacionals respecte de les joventuts espanyoles. Aleshores vaig tenir l'oportunitat d'impregnar-me del cas català. Des d'aquella posició, vaig afrontar les disputes d'Israel amb Palestina, del Kurdistan amb Turquia, de Xipre amb Grècia, de Birmània i del Sàhara. Vaig viatjar a tots aquests llocs per construir taules de diàleg i mediació. Vaig veure clarament que la situació de Catalunya tenia molts punts en comú amb totes les demandes que feia l'esquerra en l'àmbit internacional. Allò que sorprèn és el tomb que ha fet ara el moviment socialista —entre cometes, perquè, de socialista, no en té res.

—El PSOE s'ha lliurat completament als designis que marca el PP. Com és possible?

—Ara parlàvem de les màscares que havien caigut. I de la desfeta del decorat que ens han volgut fer empassar tots aquests anys. Una part imprescindible d'aquesta ficció ha estat el PSOE. No se sap prou bé què va passar al congrés de Suresnes, amb un Felipe González completament desconegut i amb més agents secrets infiltrats que no delegats reals del partit. Allò fou un veritable cop d'estat també. Es va emblanquir el Partit Socialista. Fou segrestat. I es convertí en un aparell més de l'establishment del règim del 78. Pur 'guepardisme', on sembla que tot canvia i no canvia res. No va existir un partit socialista. Em dol dir-ho així. Perquè jo he estat una enganyada més. No hi ha hagut un partit socialista lliure, autònom i d'esquerres durant aquest període de la història d'Espanya. I ara ha passat que la situació ha estat tan tensa i polaritzada que s'ha demostrat qui era cadascú. El PSOE no és socialista, no és republicà, no defensa la sobirania popular i respon

Tant Catalunya com Euskal Herria han mantingut la lluita per la dignitat des de fa molts anys

Talegón va ser secretària general de la Unió Internacional de les Joventuts Socialistes.
CEDIDA

als interessos del règim. Ha participat en una democràcia aparent, i n'ha sortit sempre molt beneficiat, és clar. Un torn de partits que han governat sempre responent als mateixos interessos.

—Hom diu que l'única manera de canviar Espanya és trencant-la. Caste-lao deia que era l'única manera per aconseguir una Espanya republicana i d'esquerres...

—El problema principal que tenim en aquest moment és la patrimonialització del llenguatge. Com que el PP ho ha fet servir molt, parlar de trencar Espanya sona com una cosa terrible. Sembla un fet catastròfic. Per ells, la sacrosanta unitat passa per damunt de tot. Per parlar de trencar Espanya cal pensar en quina Espanya es vol trencar. Si parlem del concepte d'una Espanya grisa, fosca, insolidària, antiquada, amarada de si mateixa, i que refusa tot aire fresc i tota possibilitat de canvi, crec que trencar aquesta Espanya és sa. Aquesta ruptura seria molt sana. Si parlem de Catalunya, a mi m'agrada més la idea de la República Catalana que no de la independència. M'interessa més aquest concepte. Aquí a Espanya es queden tan sols amb la idea

de la independència. La ruptura. No fan cas de la república. I em sembla que és la idea que pot desencadenar la clausura de l'Espanya-règim.

—La República Catalana com a catalitzador d'una nova Espanya?

—Aquesta Espanya que ve dels segles, aquesta Espanya imperialista, tancada, que fa pudor de podrit, de morts a les cunetes, de memòria històrica silenciada, amb una classe social colpejada sistemàticament, robada, violada i vilipendiada... liquidar aquesta Espanya és fonamental. Trencar-la és fonamental. Però cal parlar de l'alternativa. I la que ofereix Catalunya, republicana, és el model a seguir. No és casual que obrin aquesta via ara. Tant Catalunya com Euskal Herria han mantingut la lluita per la dignitat des de fa molts anys. És una lluita de poble digne que l'han volgut amagar i silenciar els mitjans del règim, acusant-la de terrorisme, de violenta... Catalunya ha fet una demostració excel·lent de la via pacífica i democràtica. Catalunya ha obert la porta de la seva república, però també de l'espanyola. A mi em sembla molt sa trencar l'Espanya unitària, centralista i franquista.

—Les esquerres i els demòcrates espanyols no van en la línia d'això que expliqueu...

—Hi ha moltes raons que fan pensar això. D'entrada, els qui pensem això, no hi acabem de ser. Vull dir que ens imposen un silenci brutal als mitjans de comunicació. Ens han posat a la nevera durant molt de temps. Especialment aquests últims mesos. Fa la impressió que no hi ha tertulians ni intel·lectuals defensant això que us he explicat. Però és bàsicament perquè no ens donen espai per expressar-ho. Tan sols cal anar a l'hemeroteca per veure què passa. Aleshores sembla que ningú no defensi aquesta posició. Així fan una censura suau: bombardar amb una única posició perquè sembli que no hi ha alternatives. I n'hi ha. En el terreny dels partits, passa una cosa semblant. Podem ho denuncia sovint. Es troben amb un silenciament per part dels mitjans amb tota la intenció del món per evitar que donin el missatge que volen donar. Els mitjans de comunicació espanyols fan una campanya molt bruta per no informar de què passa i de les veus diferents de l'oficial del règim. I això fa que a Catalunya no us arribi el suport de molta gent que és favorable a la República i al camí que heu emprat els catalans. I

també és cert que cal que es creïn partits republicans a Espanya, d'ideologia d'esquerres i d'ideologia liberal. Com passa a Catalunya.

—L'evolució de Podem no és pas engrescadora en aquest sentit. Ens trobem que han arribat a culpar l'independentisme d'haver despertat el feixisme...

—El recorregut de Pablo Iglesias és molt confús. Igual que el d'Ada Colau. Cal tenir en compte com van aparèixer aquestes formacions. Bàsicament, abrigats i emparats per uns mitjans de comunicació. Pablo i Ada deuen el seu èxit —entre cometes— principalment a Jaume Roures, que va apostar per Podem i els va posar a La Sexta. Hi va haver una època que obries un calaix i sortia Pablo Iglesias. Eren pertot arreu. I això va ser així fins que els van col·locar al nivell suficient per fer mal al PSOE. Perquè aquesta era l'estratègia per esclafar Rubalcaba... Jaume Roures és una persona amb molta capacitat d'influència i poder i que sempre ho ha vist molt clar. Ell no és independentista. És partidari d'un referèndum per a votar que no.

—El canvi de discurs ha estat molt evident...

—Quan va arribar, Pablo Iglesias era una alenada d'aire fresc i era un paio molt potent. Tenia les coses molt clares. Venia d'una esquerra radical, però tenia idees força clares. Una vegada es va posar en aquesta voràgine, va començar a tenir por i pressions. Si volia continuar sortint a les televisions i als mitjans, havia d'accontentar els amos. I això vol dir fer el discurs que ells volen. Si surts del discurs que volen o deixes de ser-los útil, desapareixes. I és força evident que Pablo ha deixat de ser tan present als mitjans. Abans era pertot arreu i ara no el veus enlloc. I això ha influït molt Pablo Iglesias i Podem. Aquesta por de perdre presència. És una persona amb molt d'ego, a qui agrada molt sortir als mitjans. Hi ha coses que sé per converses que havíem tingut abans de tota la seva aventura. La seva vocació real és de presentador de la tele. No pas fer política.

—Això ho penseu o ho sabeu?

—Ell m'ho va arribar a confessar. Es reia de mi perquè jo creia en la política. I ell volia ser presentador de tele. Amb l'objectiu de poder-se mantenir sota el focus, ha canviat molt el seu discurs. Vol tenir content el seu electorat, però també el seu patrocinador. I a Ada Colau li ha passat una mica això mateix. Són presoners dels mitjans de comunicació. La reflexió aquesta d'haver despertat el feixisme, a mi se'm va entrar. Se suposa que l'esquerra és la que hauria de combatre el feixisme, no? Què cony els retreu, als independentistes, que són els únics que fan una feina digna, d'haver despertat el feixisme? Si passa això és perquè l'esquerra no heu estat capaços de posar-los a lloc. I això no vol dir que el feixisme més ranci i més radical s'hagi despertat aquests últims mesos. La qüestió catalana ha escalfat molt els fatxes. Molt! Però no se'n pot culpar qui ha optat per una revolució democràtica.

—Trobeu preocupant l'estat d'opinió general dels espanyols sobre Catalunya? Més enllà de l'escàndol, la 'chirigota' contra Puigdemont és un símptoma d'alguna cosa més? L'odi arrela o és una caricatura?

—Doncs totes dues coses. Per una banda, a mi em preocupa molt l'opinió pública perquè és manipulada. A mi em fa molt mal que passi això. La gent no s'assabenta de tot això que passa a Catalunya.

—Així no és TV3 qui manipula?

—Ara parlaré de TV3. Però és cert que estic preocupada per la situació a Espanya. La gent no s'assabenta de què passa, però tampoc no vol informar-se'n. I això és pitjor. És preocupant la pèrdua del sentit crític. La incapacitat de preguntar-se si això que veuen és realitat o no, i de cercar fonts alternatives i preguntar. Això és terrible. El cas de la 'chirigota' penso que respon a un argot, una broma i una conya que ha tingut sempre la gent a Cadis. I no hauria de tenir gens d'importància si no fos perquè fer una broma a Twitter sobre Carrero Blanco et porta a la presó. Si no fos perquè els

La vocació real de Pablo Iglesias és de presentador de la tele. No pas fer política

Estic preocupada per la situació a Espanya. La gent no s'assabenta de què passa, però tampoc no vol informar-se'n

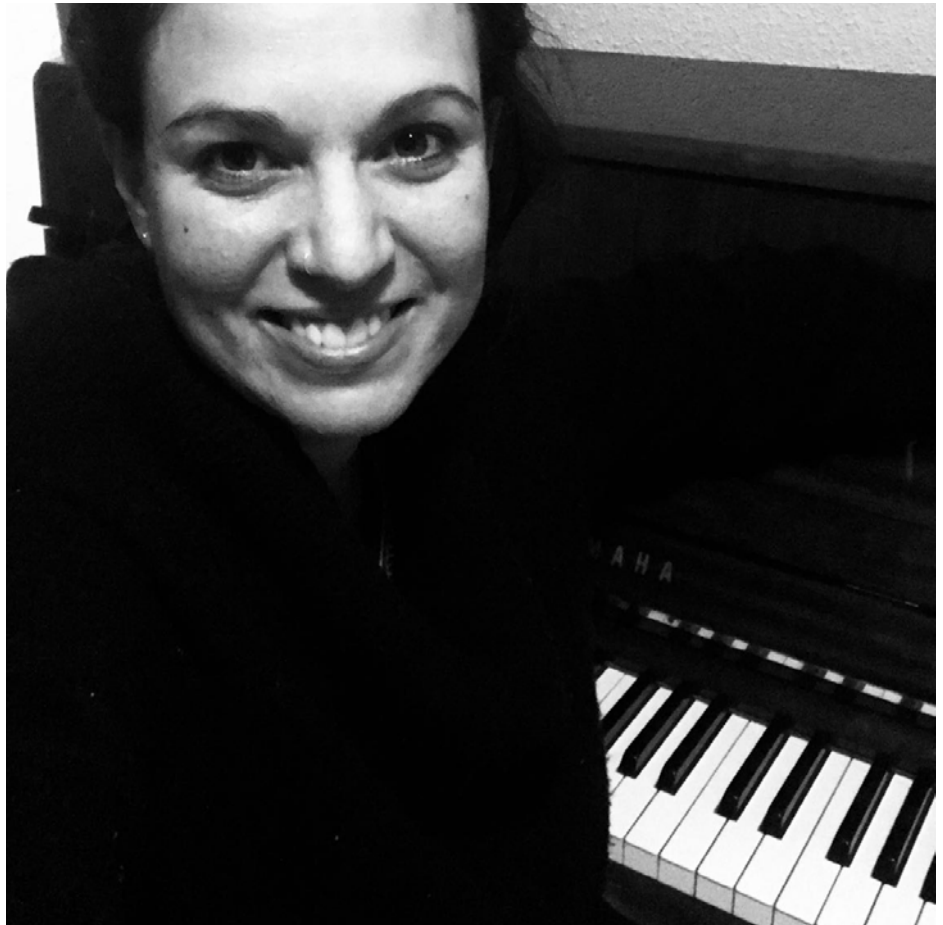
piulets que va fer César Strawberry, que et poden agradar més o menys, són perseguits per enaltiment del terrorisme. Si la 'chirigota' és humor, Carrero Blanco també ho és. I els missatges de Strawberry, també. O tots o cap. I aquí és on veig el problema. Riem la gràcia dels qui humilien els catalans, però empresonem i detenim els qui es riuen del franquisme. Això m'emprenya, perquè demostra que no vivim en un estat de dret i no hi ha igualtat per a tothom davant la llei. Aquest és el problema. I que Rajoy vagi a França a la capçalera d'una manifestació per l'atemptat contra Charlie Hebdo per la llibertat d'expressió mentre aquí actuen com ho fan quan es fan comentaris a Twitter... Això és perillós.

—Volíeu parlar de TV3...

—M'ha cridat molt l'atenció l'assetjament contra TV3. Fa uns anys que estic en el món dels mitjans de comunicació i l'imaginari col·lectiu a Espanya és que TV3 manipula i alligona els nens amb el seu informatiu infantil. Fa un parell de mesos que participo en programes de TV3 i, per la meua experiència, és la televisió pública que he conegut amb més professionalitat. Ho vull dir perquè em sembla de justícia. He vist com preparaven els programes, els continguts, els convidats garantint la pluralitat d'intervencions, l'educació en els debats, la ponderació... Tan sols tinc una crítica a fer a TV3. Ja els ho he dit a ells. Trobo a faltar —no per mi, que jo m'he adaptat molt de pressa al català— subtítols en castellà. Em sembla que és una cosa que cal repensar. TV3 és tan bona que seria molt interessant que la poguéssim entendre gent que no entén el català. És cert que tampoc no és tan difícil entendre el català si hi ha voluntat. Però...

—Hi ha el risc d'acabar fent prescindible el coneixement del català...

—Sí, però, els subtítols podrien ser una opció. Molta gent a Espanya podria canviar la seva visió dels catalans si pogués veure TV3. Amics que no l'havien mirada mai i que ho han fet per veure'm quan hi he anat jo, n'estan encantats. Encantats!

Beatriz Talegón, al costat del seu piano. CEDIDA

M'han dit que estaven sorpresos pel nivell del debat i dels programes. Comparat amb La Sexta, que fan programes de debat a la mateixa hora que jo era a TV3, em deien que era un gust poder veure el nivell de la informació i l'educació i la pluralitat del debat. És una pena que per la qüestió lingüística TV3 no arribi a més gent. Seria molt interessant que arribés més.

—Canviem de tema. L'independentisme ha d'abandonar la unilateralitat?

—L'única unilateralitat que hi ha ha estat fins ara ha estat la del 155. Ho dic sincerament i amb tota l'honestedat de què sóc capaç, sempre he vist Puigdemont cercant el diàleg. Sempre. I mira que Puigdemont no és de la meua corda ideològica. Ell és de dretes. Però em sembla que és un senyor molt digne que ha sabut entendre quin paper havia de fer. I sempre l'he vist oferint la mà i un espai de diàleg. Quina unilateralitat pot

tenir una persona que vol posar urnes al carrer perquè la gent s'expressi? Quan decideixes posar urnes perquè sigui la gent qui decideixi lliurement, on és la unilateralitat? Unilateralitat és enviar les forces i cossos de seguretat de l'estat a fotre llenya. Això sí que és unilateral. El ciutadà que anava a votar no podia decidir si s'emportava el mastegot o no. Te'l podies estalviar si renunciaves als teus drets i et quedaves a casa. Aleshores no et pegava ningú. Però una urna permet de votar a favor i en contra.

—O no votar.

—Exacte... O votar en blanc. Una urna et permet d'expressar-te i s'ha de poder fer sense por. El que exerceix la unilateralitat, l'amenaça i la repressió és el govern d'Espanya. Això sí, aplaudit per Ciutadans i el Partit Socialista. Parlar d'unilateralitat... Això s'ho ha inventat el Partit Popular per justificar la violència i la repressió.

—Què han fet malament els independentistes?

—Diria que hi ha hagut una gran falta de pedagogia. A mi més que parlar d'independentistes m'agrada parlar de sobiranistes. És cert que hi ha molts canals que els són privats. Però també haurien pogut aprofitar els mitjans que els donaven veu, com TV3, i per això et deia allò d'abans. Els ha faltat pedagogia i han parlat massa per a si mateixos. Per al seu electoral i la seva gent. S'ha creat un diàleg de sords. Els unionistes —o els monàrquics— estan completament tancats. I els sobiranistes s'adonen que han d'explicar la República. I l'han d'explicar als qui han mogut el seu vot per por, per cansament i per tota la merda que s'han inventat de les empreses que se n'anaven i tot plegat. La República s'ha de poder explicar a tothom. I també s'ha d'explicar a Espanya. I aquesta és la meva lluita personal. Aconseguir que s'entengui de què va la República catalana a Espanya. Que s'entenguin totes aquestes lleis que el Tribunal Constitucional ha liquidat. Vull ajudar a explicar què és el projecte republicà i de sobirania entre la gent d'Espanya.

—Es podia arribar on es va arribar a l'octubre sense tenir la capacitat de controlar el territori i defensar la República?

—Entenc que hi hagi qui pugui considerar que tot això que ha passat hagi estat un error i que s'ha improvisat massa. Ho entenc. Però crec que, vistes les circumstàncies i la realitat viscuda aquests últims mesos, s'ha fet allò que calia. No es pot passar per alt amb què ha topat la revolta democràtica catalana. Cal entendre què és realment el règim franquista. Una vegada tens clara quina és la bèstia que tens davant, si vas a totes i ets honest, crec que no hi havia més opcions que la que s'ha seguit. Entenc que hi hagi gent que parli del perill de vulnerar la legalitat... Bé, no la legalitat, sinó les sentències del Tribunal Constitucional... Gràcies a tot això que han fet, a haver-se jugat la seva llibertat, gent de pau, que no és corrupta, que és pacífica, han posat en evidència l'absència d'un estat de dret a Espanya. Que els vulguin jutjar per delictes que no han comès, que els vulguin atribuir una violència que no ha existit, que vulguin enganyar l'opinió pública amb els mitjans de comunicació, per criminalitzar unes persones que no

han fet res de res? Si no haguessin arribat on es va arribar, hauríem continuat per sempre més en un partit de tennis. I no s'hauria arribat enlloc. Aquesta gent va guanyar unes eleccions i van aplicar allò que havien dit en el seu programa electoral. No han enganyat ningú.

—I han tornat a guanyar les eleccions...

—Bé... els resultats que han obtingut... buf! Aquest matí a la farmàcia, la farmacèutica em deia que està saturada i que passa de les notícies perquè està tot manipulat. I tanmateix em deia que havia guanyat Arrimadas... Li he dit que no. Que Arrimadas no havia guanyat. I que Puigdemont tornaria a ser el president... Fan creure el que volen a la gent. És un drama. Que aquestes eleccions les hagin guanyat els sobiranistes després d'haver-se convocat de manera il·legítima... Perquè el 155 no dona cap dret de destituir un govern, ni atribuir-te des d'Espanya el control de la Generalitat, ni dissoldre el parlament... La lectura del 155 és molt clara. El govern espanyol pot donar ordres al govern autonòmic, si s'activa el 155, perquè faci allò que consideri que ha de fer. Però no pot liquidar un govern. S'han convocat eleccions amb pressa, sense garanties, amb bloquejos constants, empresonant candidats, fent el ridícul amb l'ordre de detenció europea... S'ha arribat a una situació tan brutal que Puigdemont es pot passejar lliurement per tot el món menys per Espanya. Van retirar l'ordre de detenció perquè sabien perfectament que Bèlgica els deixaria amb els pantalons als turmells. I els hauria cridat l'atenció i els hauria dit que això que fan és una vergonya i una aberració jurídiques.

—I amb tot això, els partits de la República guanyen les eleccions.

—Hosti, és que és molt fort! El dia 5 de gener encara arribaven butlletes de vot a Washington. Hi ha hagut unes irregularitats que fan feredat. Aquests dos milions d'euros de la campanya de Ciutadans que van tenir la vergonya de dir-me públicament a la televisió que els havien aconseguit estalviant cafès...

A més d'advocada i pianista, Talegón també és fotògrafa. CEDIDA

El que exerceix la unilateralitat, l'amenaça i la repressió és el govern d'Espanya

Van retirar l'ordre de detenció perquè sabien perfectament que Bèlgica els deixaria amb els pantalons als turmells

Han passat coses molt estranyes. I molt desproporcionades. Han passat coses molt misterioses. I, amb tot, mira el resultat. Estic convençuda que sense totes aquestes irregularitats el resultat seria encara més sorprenent.

—El govern de Rajoy es pot permetre un altre 155 si es forma un govern que fa passos republicanes?

—Aquesta gent? Viu fora de la realitat. Completament. D'aquesta gent, me n'espero qualsevol cosa. Albiol ja ho va advertir abans de les eleccions. Sempre amenacen. 'Si feu bondat i no preneu el camí de la unilateralitat, nosaltres no haurem d'aplicar el 155', diuen. 'Si torneu al mateix camí, us aplicarem el 155 però encara més dur.' Des del meu punt de vista, qualsevol excusa els servirà per a ficar més gent a la presó i construir un relat dels fets completament fals. Ho van fer durant molts anys al País Basc. El Partit Popular ja el coneixem, oi? Són els hereus del franquisme. Aquesta tropa no creu en l'estat de dret ni la democràcia ni res de res. Parlen de legalitat com si tot fos això. Perdoneu, però en el temps de Franco també hi havia lleis. La qüestió de les lleis és si emanen de la sobirania popular o s'imposen a cop de decret llei perquè a vosaltres us rota. Per tant, on és el problema? En el Partit Socialista. La culpa que aquesta situació hagi arribat a aquest punt de degradació és dels socialistes i de Pedro Sánchez. Havia d'haver presentat una moció de censura abans de l'1 d'octubre i tot. Havia d'haver fet caure Rajoy amb el suport dels nacionalistes, és clar que sí, i haver convocat un referèndum pactat. Hauria pogut emprendre el camí cap a una república federal. No s'hi ha atrevit i ha aplaudit Mariano Rajoy.

—El govern del PP no seurà mai a la taula a parlar? D'ara endavant hi haurà més repressió i més presos?

—Sí. Perquè aquesta gent són així. I això els dona vots. Distreuen l'atenció amb la creació d'un enemic. I així l'enemic dels espanyols no són ells, que han furtat milers i milers de milions de patrimoni públic, han trinxat la sanitat i l'estat del

benestar, han untat la justícia... Amb l'enemic català, ells deixen de ser el problema. I pinten els catalans com els dona la gana a través dels mitjans de comunicació, que per això els unten amb publicitat institucional i el que faci falta. I hi ha un atemptat a la Rambla i filtren una nota a través del Ministeri de l'Interior i a veure qui és el llest o l'imbècil que la publica. Sempre hi ha un passerell que es presta a publicar la porqueria. Aquesta és la pena de tot plegat. Aquests individus han perdut el nord! Aquesta tropa és així. És trist que encara ens en sorprenguem. Perquè vol dir que ens havíem cregut la pantomima que això era una democràcia. I no. Aquesta gent fa com ha fet tota la vida. Ells, els seus avis, els seus pares i els seus rebesavis.

—Tampoc no ens ha de sorprendre l'actuació de la justícia? Tampoc no hi ha cap esperança en aquest camp?

—Buf, això de la justícia... El mes de juny es va publicar l'informe aquell del Consell d'Europa amb una bateria de recomanacions al govern espanyol per la situació greu de manca d'independència judicial. L'informe deia que perillaven els drets socials i les garanties judicials dels ciutadans i que s'anés molt amb compte. Li exigia de revisar els nomenaments dels responsables judicials i fiscals. Especialment preocupant era la situació dels fiscals anticorrupció nomenats pel fiscal general nomenat pel govern. Tampoc no validava la reforma recent del Tribunal Constitucional. Som al mes de gener. Després de sis mesos de l'informe, no han revisat cap de les deficiències que assenyalava el Consell d'Europa. Cap ni una! Jo sóc llicenciada en dret i al·lucino molt. Però molt!

—Amb aquest panorama, hem de pensar que els presos polítics passaran molts anys tancats?

—Quin horror... Espero que no. De debò. Això em fa un nus a la gola. Em fot molt. Penso en Cuixart, per exemple. Que té un nen de sis mesos. Com poden fer això a una persona que no ha fet res de res! Tots hem vist els vídeos. Van demanar permís a la Guàrdia Civil per pujar damunt els

cotxes. Van demanar a la gent que se n'anés cap a casa en pau i tranquil·litat. Em va enviar una carta. No el conec personalment. Però arran d'aquest merder em vaig posar en contacte amb la gent d'Òmnium. Són gent adorable. És un home magnífic, Cuixart. Una persona encantadora. Dolç, afectuós, tranquil... Com pot ser que aquesta persona sigui a la garjola? Al pitjor lloc del món! Què coi passa aquí mentre aquests de dalt furten a mans plenes?! I dediquen tota l'atenció a fotre a la presó gent de pau amb fills i família? Els fan malbé i els creen un perjudici que no podran recuperar! És molt preocupant. Perquè qualsevol pot acabar a la garjola per qualsevol cosa. Quines garanties tenim tots plegats?

—Podem confiar que Europa o algú de la comunitat internacional es mogui arran de tot això?

—Us sembla poca cosa que Puigdemont es pugui moure lliurement per qualsevol país d'Europa? Entenc que la gent espera actuacions contundents. O reconeixements explícits. I això no passarà. Mireu els palestins quants anys que fa que batallen pel reconeixement. Però, sincerament, us sembla poc suport que Puigdemont i els consellers puguin moure's amb plena llibertat, concedir entrevistes a qui vulguin, a qualsevol país de la Unió Europea? Alerta! Que això és una botifarra molt gran a Espanya de tots els altres països de la UE.

—Però s'han liquidat un govern i un parlament elegits democràticament sense que ningú fes soroll. I s'ha empresonat gent completament innocent sense que ningú alcés la veu... Això és alarmant.

—Parlo sovint amb gent d'altres països, de partits, de la premsa i de l'administració, i la seva posició és molt crítica amb Espanya. Però no podem passar per alt el principi de les relacions internacionals de no-ingerència. Això és com un manament fonamental que garanteix la relació entre estats. És com anar al dentista, agafar-lo dels ous i dir-li 'Oi que no ens farem mal?' Aquest principi

és molt sagrat. Però una altra cosa és la percepció que tenen de l'estat espanyol els altres països. I aquesta percepció és demolidora. El govern del PP avergonyeix pràcticament tothom. Fins i tot, a les mateixes files del Partit Popular europeu senten vergonya del seu soci espanyol. Sobre la qüestió de Catalunya, hi havia molta desinformació. Hi imperava el missatge oficial que arribava des dels grans mitjans espanyols i del govern. L'1 d'octubre va trencar aquesta desinformació. I la gent al·lucina. I esperen a veure què passa. Observen amb especial atenció què passarà amb Puigdemont.

—Creieu que el retorn de Puigdemont pot ser el desllorigador?

—Si Puigdemont és investit president —que és allò que hauria de passar— i torna a Catalunya com a president, vull veure què passarà. Se suposa que l'han de detenir. Com carat explicaran al món que han ficat a la presó a un individu que acaba de guanyar les eleccions per haver fet allò que ha fet? I per haver fet allò que ha fet, Espanya el vol tancar a la presó. Expliqueu-ho al món i a veure què passa. Per això intenten per tots els mitjans que Puigdemont no pugui ser investit president. El pitjor escenari per a Espanya és el retorn de Puigdemont investit president. Això sí que provocarà resposta internacional. Peti qui peti. Aquest serà el moment que tothom s'haurà de pronunciar. És un president investit legítimament.

—I això desbloquejarà res?

—Serà el punt final amb què s'exigirà que el govern espanyol s'assegui a parlar. I diria que aquesta és l'estratègia de Puigdemont des de fora. Els qui pensen que es va precipitar o equivocar marxant a Brussel·les van ben confosos. La seva estratègia és impecable. Si Puigdemont no se n'hagués anat a Brussel·les i s'hagués deixat empresonar, no hauria tingut l'oportunitat d'explicar al món, als espanyols i als catalans tot això que ha pogut explicar. I no sé si el sobiranisme hauria pogut guanyar les eleccions. Això ho hauria volgut el govern espanyol. La seva estratègia és impecable. ■

L'1 d'octubre va trencar aquesta desinformació. I la gent al·lucina. I esperen a veure què passa

Els qui pensen que Puigdemont es va precipitar o equivocar marxant a Brussel·les van ben confosos. La seva estratègia és impecable

Arts escèniques Manresa, Capital de la Cultura Catalana del 2018

Festivals El FLIC potencia la creativitat dels més menuts

Cultura popular Fires de Sant Sebastià a Silla

VilaWeb { Paper > 20-21/1/2018

**D.E.S.
C.O.N.N.E.C.T.A.**

ARTS ESCÈNIQUES
GASTRONOMIA / LLIBRES / MÚSICA
CULTURA POPULAR
CINEMA / ARTS VISUALS / MUSEUS
FIRES I MERCATS

*El municipi celebra
la Fira del Fesol per Sant Antoni*

EL FESOL, PROTAGONISTA A SANTA PAU

EL FESOL, PROTAGONISTA A SANTA PAU

Fires El municipi celebra la Fira del Fesol per Sant Antoni

REDACCIÓ

Sant Antoni, la primera gran festivitat de l'any, es viu d'una manera peculiar a Santa Pau. Aquest cap de setmana els habitants del poble celebraran la Fira del Fesol, dedicada a aquest aliment característic de la zona, amb degustacions organitzades pels restaurants especialitzats del municipi i de la rodalia.

La producció de fesols a la Garrotxa es va començar a recuperar a final dels anys vuitanta. Aquest aliment havia estat part de la rotació de conreus pròpia de la comarca i sovint s'aparellava amb el blat de moro, però la industrialització de les professions va eclipsar la tradició fins que, per iniciativa d'alguns pagesos, es va tornar a conrear.

Aquest llegum amb Denominació d'Origen Protegida, emprat normalment en receptes més tradicionals, serà l'ingredient principal dels tastets variats que setze restaurants oferiran diumenge a la plaça Major a partir de les 12.00. A la fira hi haurà productes convidats: els iogurts de La Fageda i el Vermouth Yzaguirre de Reus, a més del fajol de Batet de la Serra i la castanya de Viladrau, que acompanyaran un aliment tan arrelat a la terra com el fesol.

Un repertori ampli, des de cassoles tradicionals a les elaboracions més inversemblants, servirà per a mostrar al món la versatilitat del fesol. Un dels plats més sorprenents d'aquesta festa és la trufa de xocolata blanca amb fesols de Santa Pau, del restaurant Can Daina. També es podrà

Un productor mostra fesols de Santa Pau. ACN

gaudir de la cuina volcànica de la Garrotxa amb els fesols de Santa Pau amb botifarra esparracada de l'Hostal dels Óssos.

Diumenge a les 13.00 es lliurarà el Fesol d'Or 2018, un guardó que premia la dedicació d'una persona o entitat a aquest llegum. A més, el fesol serà el protagonista d'una exposició fotogràfica de Joan Brossa sobre les eines i el conreu d'aquest llegum a Santa Pau. L'exhibició es podrà veure a la placeta que hi ha davant l'ajuntament.

LES CANÇONS ALGUERESES, CANTADES AMB TOTS ELS ACCENTS DEL CATALÀ

L'Alguer Demà es presenta el llibre-disc 'Mans Manetes' al Teatre Cívic de l'Alguer, amb músics de tot el país

Portada del llibre-disc 'Mans Manetes'. PXL

ROGER CASSANY

Una vintena de cançons tradicionals alguereses, arranjades en clau moderna i interpretades per cantants de tot el país juntament amb minyons algueresos. Aquest és el resultat del projecte 'Mans manetes. L'Alguer: paraules, cançons i veus de minyons', promogut per la Plataforma per la Llengua, en col·laboració amb el festival Barnasants i amb el suport de la Generalitat de Catalunya i el municipi de l'Alguer. El treball ha pres forma de llibre-disc i des d'aquesta setmana és regalat a totes les famílies i a totes les escoles de l'Alguer. En total, deu mil còpies gratuïtes.

'El disc vol ser una eina pedagògica

i educativa que permeti als mestres i professors de l'Alguer de treballar a l'aula d'una manera lúdica i dinàmica la transmissió de la llengua catalana de l'Alguer', ha explicat la vice-presidenta de la Plataforma per la Llengua, Mireia Plana, en la conferència de presentació de l'obra, que s'ha fet avui a l'escola Maria Carta de l'Alguer. Per una altra banda, la regidora de Cultura del comú de l'Alguer, Gabriella Esposito, ha explicat: 'Aquest CD i llibre és un instrument preciós i valuós per a fer arribar la nostra llengua a les noves generacions, perquè els nostres infants coneguin i aprenguin la llengua algueresa.'

D'aquesta manera, ha explicat Irene Coghene, delegada de la Plataforma per la Llengua a l'Alguer, 'la llengua alguere-

sa, a través de les cançons, entrarà a totes les cases de l'Alguer i, a banda, els algueresos podran gaudir dels altres accents de la mateixa llengua, cosa a la qual encara no estan prou acostumats'.

Concert de presentació, amb artistes de tot el país, a l'Alguer

Totes aquestes cançons es podran escoltar en directe demà al Teatre Cívic de l'Alguer, en un gran concert en doble sessió (a les 18.00 i a les 20.00). Ja se n'han exhaurit totes les localitats. Hi participaran tots els cantants que han participat en l'enregistrament del disc, inclosos artistes d'altres territoris, com ara Pau Alabajos, Meritxell Gené i Marc Serrats, que ha estat un dels productors del disc, juntament amb el nord-català Raph Dumas, sota la direcció artística del cantant alguerès Claudio Sanna. Al concert també hi participaran més artistes de l'Alguer, com l'emblemàtic Àngel Maresca, 'Lo barber', Danilo Lutzoni (cantant del grup Pirati), Paolo Zuddas, Dario Pinna, Salvador Maltana, Arianna Cocozza i Antonio Martinelli, a més dels minyons, de 5 anys a 12, que han posat veu a les cançons.

El 23 de març hi ha previst de fer una nova presentació del disc a Catalunya, dins la programació del festival Barnasants d'enguany, al teatre Joventut de l'Hospitalet, amb presència, també, de tots els artistes i minyons algueresos. 'Les cançons es porten al cor i són la primera relació sentimental que tenim amb la nostra cultura i la nostra llengua', ha explicat Pere Camps, director del festival Barnasants, a la conferència de premsa de presentació, a l'Alguer. ■

MANRESA, CAPITAL DE LA CULTURA CATALANA DEL 2018

Espectacles La capital del Bages estrena capitalitat amb un espectacle protagonitzat pels ponts

Imatge promocional de l'espectacle inaugural de Manresa com a Capital de la Cultura Catalana del 2018.

MCC

REDACCIÓ

Manresa estrena demà la capitalitat de la cultura catalana amb una inauguració triple que es farà a l'ajuntament, als carrers de la ciutat i al teatre Kursaal. Les celebracions començaran a les 17.30 amb l'acte institucional al saló de sessions de l'ajuntament, que inclourà diverses actuacions de petit format. A les 18.00 començarà una cercavila a càrrec dels Tabalers de Xàldiga, que conduirà la comitiva per diverses places emblemàtiques de la ciutat, i acabarà al teatre Kursaal, on es faran dos passis de l'espectacle inaugural, 'Pas'.

És un espectacle inèdit, únic i creat expressament per a l'ocasió pel director artístic Sergi Ots. Tracta sobre la simbologia del pont, el concepte que relliga totes

les activitats del programa anual. Perquè el pont és un element que marca la silueta arquitectònica de Manresa i permet jugar amb l'imaginari que aquest símbol representa. L'espectacle es dividirà en cinc parts i tocarà valors com ara la construcció en comunitat, el desafinament de la física, la perdurabilitat en el temps, l'impacte artístic en el paisatge, la transició, la connexió i l'intercanvi entre pobles i cultures.

Però els ponts no seran únicament els protagonistes de l'espectacle d'obertura sinó també l'element central de la capitalitat. Així, durant tot l'any, es volen establir ponts de cultura que enllacin expressions artístiques diferents, connectin el passat, el present i el futur cultural de la ciutat, i que aproximïn els ciutadans i les diverses cultures presents a la ciutat al voltant de les arts.

L'activitat de Manresa CCC 2018 es vehicula amb un programa d'activitats

culturals transversal, multidisciplinari i per a tots els públics, que durarà tot l'any i anirà fent-se públic cada trimestre. Un programa que inclourà tant activitats organitzades exclusivament en el marc de la capitalitat, com activitats ad hoc inserides ja en les programacions ordinàries dels equipaments de la ciutat. En total, es faran més de 130 activitats, que seran acollides per més d'una quarantena d'espais de Manresa i involucran una cinquantena d'entitats locals i comarcals.

Totes les iniciatives culturals del programa s'estructuraran en set categories: arts escèniques; cultura tradicional i popular; arts musicals; lletres i pensament; arts plàstiques i audiovisuals; fires, gastronomia i cultura del vi; i història i patrimoni. Tres moments destacats marcaran la programació de Manresa CCC 2018: l'acte inaugural, el central i el de cloenda.

TORNA EL FLIC AMB ACTIVITATS PER A ALIMENTAR LA CREATIVITAT DELS INFANTS

Festivals El lema d'enguany és 'Literatures en joc'

REDACCIÓ

Jocs, teatre, cinema, llibres, tallers. Any rere any, el Festival de Literatura i Arts Infantil i Juvenil (FLIC) omple Barcelona d'ofertes culturals per a apropar infants i joves a la creació i el consum artístics. La fira, que s'organitza per vuitena vegada, arriba demà a la ciutat i hi serà fins al cap de setmana del 4 de febrer, tot posant el focus en la literatura i la combinació entre recreació i normativa.

Amb el lema 'Literatures en joc', aquesta vegada el FLIC té per objectiu despertar la imaginació de petits i grans a partir de la vivència lúdica d'experiències literàries. D'aquesta manera, els assistents podran experimentar amb els sentits per tal de copsar relats més enllà de les pàgines o les pantalles. Serà un punt de trobada de famílies, escoles, joves creadors i professionals del sector.

El programa inclou, principalment, activitats de cap de setmana amb l'excipció de les sessions dedicades a col·legis, que aniran del 23 de gener al 2 de febrer, i entre els escenaris que acolliran el festival s'hi troben la Filmoteca de Catalunya, el Mercat de les Flors, el MNAC, el MACBA i el Born.

En aquests entorns artístics, els assistents descobriran la poesia de les il·lustracions cinematogràfiques, viuran el paper del color en el teatre i construiran relats literaris a partir de jocs i tallers. En aquest sentit, el FLIC vol evocar la creativitat que resideix en l'individu i

'Batibull', un espectacle d'Elisenda Roca i Clara i Ariadna Peya. FLIC

que sovint la societat pretén amagar.

Un dels reclams d'enguany és el de 'Relats creuats', un espectacle interactiu de kamishibai (en japonès, 'teatre de paper') i teatre d'ombres que fa servir llums per a plasmar siluetes en làmines que combinen text i ombres projectades. Aquest exercici pretén explicar la dualitat del sentir a l'hora de narrar una història.

També destaca 'Caluca, taller de veus imaginàries', una recreació sonora de

Laia Estruch, en col·laboració amb el MACBA, a la recerca de les veus imaginàries de cadascú per mitjà del cant però també dels crits, la parla i l'escolta de l'individu i tot allò que l'envolta.

La importància d'iniciatives com el FLIC es fa palesa en el reconeixement que ha rebut, un any més, de l'Associació de Festivals Europeus (EFA) amb el segell de qualitat EFFE Label 2017-2018 a la qualitat artística i l'impacte social. **III**

La fira medieval de Silla. AJUNTAMENT DE SILLA

PER SANT SEBASTIÀ, SILLA FA FIRA DOBLE

Fires L'exposició d'artesanía de disseny 'RDS 6.0' és un dels reclams d'enguany

REDACCIÓ

Un any més, Silla celebra Sant Sebastià amb dues fires, una de comercial i una de medieval, al nucli antic del municipi. Avui, els sillans donaran començament a la 19a mostra comercial, agrícola i d'alimentació, que s'allargarà fins diumenge. Entre les activitats programades, destaca l'exposició 'RDS 6.0' del Centre d'Artesania de la Comunitat Valenciana.

'RDS 6.0' compta amb les creacions de joves dissenyadors que han estudiat a la Universitat Politècnica de València i que han desenvolupat els seus productes amb l'ajuda d'artesans de la zona. L'exhibició es podrà veure a partir d'avui, de 17.00 a 21.00, i durant

tot el cap de setmana, de 10.00 a 14.00 i de 17.00 a 21.00, a la Casa de la Cultura de Silla.

Avui, a les 19.30, la consellera d'Agricultura, Medi Ambient, Canvi Climàtic i Desenvolupament Rural, Elena Cebrián, i el batlle, Vicente Zaragoza, faran la inauguració oficial de la fira amb una posterior cercavila a càrrec dels alumnes del Conservatori Professional Municipal de Música de Silla. La música tindrà un paper important en aquesta celebració.

L'estand de l'escola de música de la Lírica acollirà demà a les 12.00 l'actuació de jazz de Kako Rubio Quartet, i a les 19.30, un concert del cor jove de l'agrupació musical la Lírica. Quant a la cultura pop, Silla rebrà la visita d'il·lustradors, escriptors i guionistes com Tito

del Muro, Borja Carcayú, Jordi Bayarri i Susana Rodríguez a l'espai de Greyhskull Comics.

Durant el cap de setmana, els diferents estands oferiran productes i activitats de tota mena i per a tots els públics. L'Escoleta tindrà un espai dedicat a tallers, treballs manuals i animació infantil, mentre que el Museu d'Història i Arqueologia de Silla obrirà les portes als joves amb el taller 'Arqueologia: la ciència que descobreix el passat per construir el futur'.

Diumenge tindrà lloc l'acte més solemne. L'església de la Mare de Déu dels Àngels serà l'escenari d'una missa major cantada en honor a Sant Sebastià. La celebració culminarà amb una processó a la plaça del poble, on es repartiran panets de Sant Sebastià.

Meryl Streep i Tom Hanks protagonitzen el film 'The Post'. DWP

STEVEN SPIELBERG RESCATA EL PERIODISME AL CINEMA AMB 'THE POST'

Des d'*Spotlight* (2016) no es veia a la gran pantalla un cas tan clar de periodisme valent. Amb Spielberg de director i intèrprets com Meryl Streep i Tom Hanks, *Los archivos del Pentágono* és l'estrena de la setmana. El film explica com el 1971 els diaris estatunidencs van decidir denunciar públicament informació classificada sobre la Guerra de Vietnam. Entre dilemes periodístics i patriòtics, els editors de The Washington Post es van unir als de The New York Times per defensar la llibertat de premsa i reivindicar-ne el valor. En un registre molt diferent però també històric, *120 battements par minute* és una cinta francesa aclamada per la crítica pel tractament que fa de la sida i la lluita que va representar per a molts joves durant els anys noranta.

The Post

Los archivos del Pentágono

Direcció: Steven Spielberg. Intèrprets: Meryl Streep, Sarah Paulson, Alison Brie; Tom Hanks, Jesse Plemons, Bob Odenkirk. Gènere: Drama.

Catherine Graham és la primera dona editora de The Washington Post i, juntament amb el director Ben Bradlee, decideix de sumar-se a The New York Times per treure a la llum documents secrets del Pentàgon. A mitjan 1971 i en un diari en decadència, la ferma defensa de la llibertat d'expressió d'aquests periodistes serveix de lluita contra la censura política per mitjà de la justícia.

120 battements par minute

120 pulsaciones por minuto

Robin Campillo. Intèrprets: Adèle Haenel, Catherine Vinatier, Aloïse Sauvage; Nahuel Pérez Biscayart, Simon Bourgade, Médhi Touré. Gènere: Drama.

Anys noranta, la sida emergeix com una de les malalties més mortíferes del món i un grup de joves activistes en vol crear consciència. Tot i que a en Sean no li queda gaire temps, dedica el seu últim alè a la lluita per a mentalitzar el món amb una energia que sorprèn els seus companys. Aquesta crua història ha guanyat diversos premis de la crítica.

Universal i Faraona

Direcció: Ventura Pons. Gènere: Documentari.

Recull fragments de la memòria de tres artistes relacionats amb Barcelona: Pepe Rubianes, Gato Pérez i José Pérez Ocaña. Es tracta de tres figures que, pel director, van ser i són tres icones que van fer Barcelona universal.

Le jeune Karl Marx

El joven Karl Marx

Direcció: Raoul Peck. Intèrprets: Vicky Krieps, Hannah Steele; August Diehl, Stefan Konarske, Olivier Gourmet. Gènere: Drama.

1844. Karl Marx coneix Friedrich Engels durant el seu exili a París. Malgrat la censura, la repressió i els conflictes, Marx troba en Engels un nou prisma des del qual veure el món per elaborar la seva teoria. Junts lideraran el moviment obrer cap al futur.

Ens presenta un seguit de facècies protagonitzades per artistes imaginaris, però amb un aire paròdic que l'acosta més al nostre estimat Pere Calders

Ricard Planas i Ramon Mas

'LA BIBLIOTECA FANTASMA' DE JORDI MASÓ RAHOLA

Us oferim un dels quaranta relats protagonitzats per artistes, músics i escriptors, que publica en aquest volum l'editorial Males Herbes

REDACCIÓ

Jordi Masó Rahola (Granollers, 1967) és un creador peculiar: és pianista i escriptor. Com a músic, ha actuat per Europa, Àsia i Amèrica; treballa de professor a l'ESMUC i ha enregistrat més de cinquanta discs (la majoria, per a la discogràfica Naxos). Com a escriptor, és autor de diversos reculls de contes breus i microrelats: *Els reptes de Vladimir*, *Catàleg de monstres*, *Les mil i una*; i *Polpa*, publicat a l'editorial Males Herbes el 2016.

Aquest nou volum, *La biblioteca fantasma*, que també apareix a Males Herbes, és ple d'històries incertes i de narradors improbables. Els artistes, músics i escriptors que protagonitzen aquests quaranta relats es confonen

amb la seva pròpia obra, s'hi amaguen o s'hi perden, tot caminant de puntetes per aquell territori sovint enganyós que anomenem 'ficció'. Podeu llegir el relat '**Tot és veritat**'.

Els editors de Males Herbes, Ricard Planas i Ramon Mas, expliquen d'aquest autor i el nou volum:

«Fa dos anys, Jordi Masó va sorprendre tothom amb *Polpa*, un divertidíssim recull de contes que jugava amb els codis de la literatura de quiosc, del gènere policíac a la novel·la rosa. El llibre va ser unànimement aplaudit per la crítica i va esgotar la primera edició en menys d'un any. Ara, amb *La biblioteca fantasma*, afina encara més el seu enginy, i ens ofereix quaranta històries curtes que tenen en comú el sentit de l'humor i molt d'amor a la literatura, la música, la pintura i l'art en general.

Masó ens presenta un seguit de facècies protagonitzades per artistes imaginaris (dels més extravagants i ampul·losos als més modestos i domèstics) i les seves obres altament improbables, en la millor tradició de Calvino i Borges, però amb un aire paròdic que l'acosta més al nostre estimat Pere Calders. *La biblioteca fantasma* és un llibre que ens entusiasma, fresc, divertit, intel·ligent i accessible, i creiem que està destinat a fer les delícies de lectors de tota mena. Tant dels que busquen passar una bona estona, com dels que necessiten estímuls intel·lectuals, i el millor de tot és que, mentre llegeixin, ni uns ni altres no podran apartar el somriure dels llavis. No en dubteu, en aquest llibre, Jordi Masó aconsegueix casar el divertiment i l'erudició com només ho saben fer els grans mestres.»

SÍPIA AMB MANDONGUILLES

Us oferim un plat deliciós
del receptari de la Neus Cuscó

Ingredients

- 700 g de sípia neta
- 1 ceba grossa
- 2 tomacons (tomàquets de penjar)
- 2 grans d'all
- 2 patates grosses

Per a la picada:

- un grapat d'ametlles
- 1 galeta Maria
- 1 gra d'all
- 1 copa de vi blanc d'Alella

Per a les mandonguilles:

- 200 g de carn de porc
- 200 g de carn de vedella
- 1 ou
- all i julivert
- 1 llesca de pa mullada amb llet
- farina, sal, oli d'oliva, pebre negre
- un polsim de canyella en pols

NEUS CUSCÓ

Sofregim la sípia, neta i tallada a trossets, en una cassola amb una mica d'oli. Cap al final de la cocció afegim la melsa, que també sofregim. Quan s'hagi begut l'aigua, afegim la ceba tallada a trossos petits. Un cop sofregida, hi posem els dos tomacons i els dos alls a trossets petits.

Mentrestant, tallem les patates a daus i les fregim, en una paella a banda. Les reservem.

Després, preparem les mandonguilles. Barregem tots els ingredients i quan estiguin ben barrejats muntem les mandonguilles. Les enfarinem i fregim amb l'oli de fregir les patates. Afegim les mandonguilles a la cassola, on tenim coent-se la sípia.

Preparem la picada i l'afegim a la cassola, deu minuts abans de tancar el foc, fins que les mandonguilles siguin cuites. Una mica abans d'apagar el foc, afegim les patates.

Deixem reposar la cassola una estona i ja podem servir. Si convé, aquest plat es pot preparar d'un dia per l'altre.

ERC i PDECat demanen la compareixença de Zoido per a aclarir la vinculació de l'imam de Ripoll i el CNI

Puigdemont preveu de viatjar dilluns a Dinamarca, fent créixer el nerviosisme de l'estat espanyol

#OnÉsPuigdemont? La ironia sobre l'indret on para el president inunda les xarxes

La 'chirigota' que ha seduït molts catalans: 'Lluitem per la seva Catalunya com tu no has lluitat mai per Espanya'

'El Bigotis' assenyala Camps com la persona que va ordenar els pagaments en negre

Cinc agents de la Guàrdia Civil declararan com a investigats per les càrregues policiaques de l'1-O a la Ràpita